

ပုံသဏ္ဍာန် ပဏ္ဍိတ

ကဏ္ဍ ၁ မှ ၁၀ :

အကြောင်းချင်းရာများ

ခမ်းနားတဲ့ ပင်လယ်ကြီးထဲမှာ ၁၉၉၅ ကနေ ၂၀၀၅ လောက်အထိ ကျွန်ုပ်တို့ကဗျာညီအစ်ကိုတစ်တွေဟာ စုစုစည်းစည်းပဲ ရှိနေခဲ့ကြတယ်။ ၂၀၀၅ ကနေ တဖြည်းဖြည်း တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ပျောက်သွားလိုက် ပြန်ရောက် လာလိုက်နဲ့ လူစုံတက်စုံ မရှိတော့ပါဘူး။ အခု ၂၀၁၅ ရောက်တော့ ကျွန်ုပ်တို့ဟာ လူချင်း မဆုံဖြစ်ပေမဲ့ နည်းပညာအစွမ်းနဲ့ တော်တော်လေး ပြန်စုစိလာကြတယ်။ နည်းနည်းအေးသွားတဲ့ လက်ဖက်ရည်ခွက်များကိုလည်း ကျွန်ုပ်တို့ ပြန်နှေးကြ တာပေါ့။ အရင်ကလို ပြန်ပြီး ဆူဝေလာတဲ့ စိတ်တွေနဲ့ ကဗျာစုစည်းမှု စာအုပ်တော့ လုပ်ဖြစ်အောင်လုပ်ဦးမှလို ညီငယ်လေး(ယောမြေ)၊ လင်းအောင်ပြည့် တို့နဲ့ တိုင်ပင်ဖြစ်တယ်။

ကဗျာစာအုပ်လုပ်ဖို့ သိဟောင်းကျွမ်းဟောင်းတွေထဲကမှ ကျွန်ုပ်တို့နဲ့ စိတ် အတိတ်ပုံရိပ်နဲ့ ဘဝ အနုပညာပါ လောလောလတ်လတ် အဆက်အသွယ် ပြန်မိနေတဲ့ ကဗျာဆရာ ဆရာမတွေရဲ့ ကဗျာတွေထည့်သွင်း စီစဉ်ဖြစ်ပါတယ်။ ကဗျာတွေကိုတော့ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ မှတ်စုအဟောင်းတွေ အလွတ်ရနေတဲ့ ကဗျာတွေ၊ facebook မှာရှာတာတွေ ထဲက ပြန်ရွေးကြတယ်။ ကဗျာတွေကို ကျွန်ုပ်တို့ စိတ်ကြိုက် ရွေးချယ်ထည့်သွင်း ခွင့်ပြုခဲ့တဲ့ မိတ်ဆွေတွေကို ကျေးဇူးတင်ရပါတယ်။ အမှတ်တရအဖြစ် ကျွန်ုပ်တို့ တက်တက်ကြွကြွ ပါဝင်ရေးသားခဲ့တဲ့ သရဖူမဂ္ဂဇင်း သံယောဇဉ်ရုပ်ဝန်းအချစ်ကဗျာကဏ္ဍမှာ ဖော်ပြခံခဲ့ရတဲ့ ကဗျာတွေကိုလည်း ထည့်သွင်းထားပါတယ်။ မဂ္ဂဇင်း ဂျာနယ်တွေမှာ ဖော်ပြခဲ့တဲ့ကဗျာတွေများပေမဲ့ အကြောင်းကြောင်းကြောင့် ပါဝင်ခဲ့တဲ့ မဂ္ဂဇင်း ဂျာနယ် အမည်များကို မဖော်ပြ နိုင်ခဲ့တာကို ခွင့်လွှတ်ပေးစေချင်ပါတယ်။ အခု ရက်ပိုင်းလေးတင်မှ ရေးထားတဲ့ အသစ်ကျယ်ချွတ်ကဗျာလေးတွေလည်း ပါပါတယ်။

စီစာအုပ်ဆီက ရသမျှကို မကွေးတိုင်၊ ဂန့်ဂေါ်မြို့နယ်၊ ဟံသာဝတီရွာကြီးမှာ ရှိတဲ့ မင်းဓမ္မ စာဖတ်အသင်းနဲ့ စာကြည့်တိုက်အတွက် လှူဒါန်းပါမှာ ဖြစ်ပါတယ် ခင်ဗျာ။

ဇာယ်ကျော်မြတ်ခိုင်
၂၅-၉-၂၀၁၅

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ပုံနှိပ်ခြင်း	-	ပထမအကြိမ် (၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာ)
စီစဉ်သူ	-	အယ်ကျော်မြတ်ခိုင်၊ ညီငယ်လေး နှင့် လင်းအောင်ပြည့်
မျက်နှာဖုံးပန်းချီ အမှတ်တရကောက်ကြောင်း - အတွင်းသရုပ်ဖော် ခေါင်းစဉ်စာလုံး လက်ရေး ကွန်ပျူတာစာစီ အဖုံးဒီဇိုင်း ဖလင် ထုတ်ဝေသူ	-	သန်းနိုင် (ရန်ကင်း) ပန်းချီမောင်မောင်သိုက် မောင်နိုး မောင်မြော်မြော်(ပုသိမ်) ခိုင်စိုး၊ တေးကူး အယ်လုံး ကွန်ပျူတာ လင်းအောင်ပြည့် ကိုဦးနှင့် ညီများ ဦးစိန်ဝင်း၊ နှစ်ကာလများစာပေ(၀၀၇၄၄) ၀၀၄၊ အပေါ်ဆုံးထပ်၊ အောင်ဇေယျလမ်း၊ အလုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
အဖုံးနှင့်အတွင်းပုံနှိပ်	-	ဦးဟန်စိုး၊ Light ပုံနှိပ်တိုက် ၂၇၁၊ လမ်း ၄၀၊ (အထက်)၊ ရန်ကုန်မြို့။
အုပ်ရေ	-	၅၀၀
တန်ဖိုး	-	၁၅၀၀

ကဏ္ဍဆရာများ
ခမ်းနားတဲ့ပင်လယ် / ကဏ္ဍဆရာများ
- ရန်ကုန်၊ ဟံသာဝတီ စာစဉ်၊ ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၅၊
၉၄ စာ၊ ၂၁ x ၁၃.၅ စင်တီမီ
(၁) ခမ်းနားတဲ့ပင်လယ်

ဝေအ်ဝေအ်
 (၁၉၅၀ - ၂၀၀၅) ဦးအောင်

၀

မဏ္ဍာရပ်ဝန်းထိခွာ
 လက်ဖွင့်တတ်
 တွေ့ဆုံ ခင်မင်ရူဇ်
 အိပ်ပျော် နာမည် ဂုဏ်...
 ဆရာ ဝေအ်ဝေအ် (ဦးအောင်) နှင့်...
 ခင်မင်တတ် ပင်လယ်နဲ့
 ဂါရဝ ဖြူပါတယ်...။ ။

ကဗျာရှိရာ

ရွှေညာခိုင်စိုး

◇	သင်ရိုးများ	၀
◇	ခမ်းနားတဲ့ပင်လယ်	၂
◇	ကောက်ကျစ်တဲ့အငြိုး အဘိုးမှသည် မြေးထိတိုင်	၄
◇	ဆံပင်ရှည်ရှည် ကဗျာတွေ	၆

စောဇေ

◇	အမေ	၇
◇	အရုဏ်ကမ္ဘာမှာ	၈
◇	ရာသီ	၁၀

သျှိုသူအောင်

◇	ရေကိုဆက်သွားမယ်ဆိုရင်	၁၁
◇	ငြိမ်းချမ်းအတွေး စိမ်းလန်းရေး	၁၃
◇	ကိုယ့်ဆီဦးတည်၍ ချိုးကွေ့သွားသော နှုတ်ခမ်းလေးအကြောင်း	၁၅

ကိုစိမ်း

◇	ဇာတ်ပုံ	၁၇
◇	ခေတ်ပေါ်ကဗျာအကြောင်း	၁၈
◇	ရင်ဘတ်ထဲက ငြို့ကလေး	၂၀
◇	၁ ကိုယ်တော် ၃ ရာသီ	၂၂

လင်းထိပ်သျှင်

- ◇ ကြီးညိုတေး ၂၃
- ◇ ၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာ ၈ ၂၅
- ◇ အမျိုးစုံ ကြီးရပ်နေကြတယ် ၂၇

ပိုင်ချို

- ◇ ပါးပြင်မိုး ၂၉
- ◇ ပိတောက်မွှေးမြ ၃၀
- ◇ ငါးဆယ်ကျော်အသစ် ၃၂
- ◇ ကြာ ၃၄

ဝင်းသိန်းထွေး

- ◇ ရုပ်ကြွင်းမြစ် ၃၅
- ◇ သူမနဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ထိုင် ၃၆
- ◇ ကင်းသမား ၃၈

ညီငယ်လေး (ယောမြေ)

- ◇ အကန့်အသတ်မဲ့ နေထိုင်ခြင်း ၃၉
- ◇ အလင်းမဲ့ကမ္ဘာ ၄၁
- ◇ သောကအစိုင်အခဲများ ၄၃

မောင်မျိုးမွန်

- ◇ ခုနက်စွဲ ၄၅
- ◇ စီးချင်းထိုးဖို့ကောင်းတဲ့နေ့ ၄၆
- ◇ စကားပိုင်း ၄၈

နောင်ကြီးသန့်

- ◇ ဆည်းဆာရိယာ သီတဲတေး ၄၉
- ◇ ထေးလှခါနီး မျက်ရည်တစ်စက်အလို ၅၀
- ◇ အသံမဲ့ခဲ... တူရိယာ ၅၂

ရာမိုးဇင်

- ◇ ငါတို့မိသားစုထမင်းစိုင်းထဲ
တော်လှန်ရေးတွေပြုတ်ကျလာနေတယ် ၅၃
- ◇ လမ်းမဟုတ်တဲ့ လမ်းပေါ်ကကဗျာ ၅၆
- ◇ သွေးရူးသွေးတန်မြစ် ၅၉

ကေသွယ်မြင့်

- ◇ အဖေ ၆၁
- ◇ ရင်မျှော်ပိတောက် ၆၂
- ◇ ဆောင်ပြကွဒိန် ၆၄
- ◇ မွေးနေ့ ၆၆

လင်းရင့်

- ◇ စိတ်ချ ၆၇
- ◇ ဘားလမ်းရက်စွဲများ ၆၈
- ◇ ဗလာမြေ ၇၀
- ◇ မျိုလို့မကျတဲ့ ကမ္ဘာ ၇၂

လင်းအောင်ပြည့်

◇	၇၀	၇၃
◇	အလွမ်းအစအနများ	၇၄
◇	ခေတ်	၇၆

သွေး (စစ်ကိုင်း)

◇	အဖြူရောင်ချစ်ခြင်းတေး	၇၇
◇	ပုဂံ	၇၈
◇	ချစ်သူနှစ်ယောက်	၈၀

အယ်ကောင်း

◇	ရလဒ်	၈၁
◇	အချိန်မီ	၈၂
◇	ပျောက်ဆုံးခြင်း	၈၄

ကိုစောနန္ဒာ (ကျောင်းကျန်)

◇	အချစ်ကဗျာရိုးရိုးလေးတစ်ပုဒ်	၈၅
◇	၂၁ ရာစု အရပ်မာ	၈၆
◇	ခေတ်ကြီးက လန်ကျောက်ဖြစ်ခါနီးပြီ	၈၈
◇	လူ	၉၀

အယ်ကျော်မြတ်နိုင်

◇	ပေါ်ကွဲရဝသေ ပီတောက်	၉၁
◇	အသွေးအသား ၁၃၅	၉၂
◇	မိုးကာလမှတ်တိုင်	၉၄

ရွှေသာခိုင့်ရိုး

ကျွန်တော်ကား

သားကြီး ဇွဲရသ

ဘဝကို ကမ္ဘာနဲ့ ဇွဲလျား

အမေ့နား ပြန်မကပ်

ဝေးရပ်နေ လူစိမ်းကားကြီး

သင်ရိုးမှား
ရွှေညာခိုင်စိုး

လူအချင်းချင်း
ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက် မညှာမတာ
သတ်တာ ဖြတ်တာ
ပြီးတော့
သေကြ ကြေကြတာ
ဒါဟာ နေရာတစ်ခုအတွက်
အတ္တသံသရာ။

ဟိုမှာလေ
သေနတ်ကြီးတွေ တကားကား
ဒိုင်းလွှားကြီးတွေ တပြင်ပြင်
တဖြည်းဖြည်းနဲ့
ယဉ်ရာကနေ ပိုလို့ရိုင်း
ရိုင်းရာကနေ ပိုရက်စက်
ရက်စက်ရာက ပိုကြမ်းကြုတ်
ဒါကို အဟုတ်ကြီးလို့ထင်
သမိုင်းလုပ်ပြီး သင်ကြရဦးမှာ။

ခမ်းနားတဲ့ပင်လယ်
ရွှေညာခိုင်စိုး

ကျွန်တော်ကား
သားကြီးသရသ
ဘဝကို ကဗျာနဲ့ ရွှေလျား
အပေ့နား ပြန်မကပ်
ဝေးရပ်နေ လူစိမ်းကားကြီး
အထီးကျန် အမေအိုသီ
ငွေလိုပြီဆိုမှ ပြန်တတ်တယ်။

သားအလတ်လူ
သူကတော့ အိမ်ထောင်သည်
မြေးငယ်တွေ မြေးငယ်တွေ
အမေအို ထိန်းဖို့အတွက်
စက်နဲ့လှည့်ထုတ်သလိုပေး
သားကပေး အဘွားကကျွေးပေါ့။

သမီးနို့ညှာ

ကိုယ့်ဘာသာအိမ်ထောင်ပြု

အခုတော့

အမေ့အိမ်ပြန်ကပ်လို့

ကိုယ့်ဇာတ်ကို ကိုယ်မနိုင်

အမေက ခိုင်ခံကျွေး

အေးစားပြု သမီးလေး။

သားထွေးက တစ်ဘာသာ

ရွာလာရင်အမေထံညှဉ်း

စေ့ရင်းဖို့ ရွှေပေါင်

ရွှေပြောင်တော့ မြေရောင်း

အကောင်မြင် အမေ့ဝါဒ

တစ်ခါမှ မဖြူစုခဲ့။

လောကဝံတရား

ခါးစည်းခံ မညည်းတတ်

ကြီးလတ်ငယ် ဆိုးချင်ဆိုး

ဆိုးတယ်လို့ သူ့ မထင်

ဖြူစင်တဲ့ ပင်လယ်ဟာ

ဘယ်ခါမှ ခန်းမသွား

တခမ်းတနား စီးနေခဲ့။

ကောက်ကျစ်တဲ့အငြိုး
အဘိုးမှသည် မြေးထိတိုင်
ရွှေညာခိုင်စိုး

မပတ်သက်ချင်တာနဲ့
ခပ်ခွာခွာနေကာမှ
နေမရ လိပ်ပြာနိုး
အဘိုးမှ မြေးထိတိုင်
ထိုင်ငေးထိုင်တွေးရင်းက
ကဗျာတစ်ပုဒ် စလိုက်ရတယ်...။

ရှူးနေလားကွာ
သူ့အထက်မှာ ဘာမှမရှိ
ကမ္ဘာကသိနေလျှက်
သမိုင်းဖျက်ခြည်ဖြတ်ချင်ကြ။

ကျောင်းတွေမှာ
 ရုံးတွေမှာ
 သူပုံလွှာတွေခွာချ
 သည်းခြေအိတ်က ဖယ်ထုတ်ကြ
 အင်္ကျီအိတ်တွေ အစားထိုးကြ။

နတ်ဟောက်ဆိုပြီပြင်
 “အောင်” ပါရင်ဖမ်း
 “ဆန်း” ပါရင်ခွင်မရ
 အကျဉ်းတန်အကျင့်နဲ့ အမှောင်ချ။

ကိုင်း ဘာမှမတွေ့နဲ့
 မိုင်းဆရာရေးတဲ့
 “ရွှေလရောင်ဘွဲ့” လေးချိုး
 သင်ရိုးမှာပါလျက်နဲ့တောင်
 “အောင်ဆန်း” ပါလို့ မသင်ရဲကြ
 အမှန်ခါး အမှားစံခေတ်မှာ
 ကောက်ကျစ်တဲ့အငြိုး
 အဖိုးမှ မြှေးထိတိုင်အောင်ပ။

ဆံပင်ရှည်ရှည် ကဗျာတွေ ရွှေညာခိုင်စိုး

သူ့ကို ချစ်ရင်
ဆံပင်ရှည်ညှပ်၊ သင်ရပ်အောင်နေ...တဲ့
အချစ်ရဲ့ စကား
နားမထောင်တာ ခွင့်လွှတ်ပါ။

အချစ်ရယ်
ဆံပင်တိုတိုနဲ့ ထင်သလိုမဖြစ်တာတွေ
အသစ်မှာ အသင်္ချေပေါ့။

အချစ်ရေ... ဆံပင်ရှည်တာ အသာထား
စာများများဖတ်
နိုင်ငံတကာတံခါးချပ်တွေ လှုပ်ကြည့်
ကိုလံဗတ်(စ်) ရိုတယ်၊ တော်စတိုရှင်း ရိုတယ်
အယ်ဒီဆင် ရိုတယ်၊ ဒါဝင် ရိုတယ်
ဒါဗင်ချီ ရိုတယ်၊ ဗင်ဟယ်လင် ရိုတယ်
ဂျွန်လင်နွန် ရိုတယ်
ကဲ- သူတို့တစ်တွေ
ဆံပင်ရှည်ရှည် ကဗျာတွေပေါ့ကွယ်။

အချစ်ရေ...ငါ့ဆံပင်တွေ
လွတ်လပ်စွာ ရှည်...ရှည်ပါစေ မကြောက်နဲ့
ဆံပင်ရှည်အောက်က ဦးနှောက်နဲ့နုလုံးသား
ကမ္ဘာမြေအတွက်
အကောင်းဆုံးလက်ဆောင်ထားခဲ့မယ်။ ။

စောစော

လက်နှက်ရှိလို့ လက်ခုပ်သံရတာ
အောင်မြင်မှုစင်စစ်မဟုတ်ဘူး
လက်နှက်ရှိသူတွေက
လက်နှက်မဲ့လူသား အားလုံးကို တွေးဖက်ထားနိုင်တာ
အောင်မြင်မှုစင်စစ်ဖြစ်တယ်

အမေ

စောဝေ

ချောင်းသံတွေကြားက
ကျောင်းမှန်မှန်သွား သားတဲ့
တစ်သက်စာအား အမေထားလိုသွား။

အရုဏ်ကမ္ဘာမှာ

စောဝေ

ရန်သူတို့...။

ကောင်းကင်မှာ ကမ္ဘည်းတင်ချင်တယ်ဆိုရင်

အမြင့်မြတ်ဆုံး စင်ကြယ်နေမှ

ရန်သူတို့...။

မြေပြင်မှာ ကမ္ဘည်းတင်ချင်တယ်ဆိုရင်

အရိုးသားဆုံး ဖြူစင်နေမှ ။

မိတ်ဆွေတို့...။

သူရဲကောင်းဆိုတာ

အကြောင်းမဲ့ အသက်စွန့်ဖို့ချည်း မဟုတ်ဘူး

လိုအပ်တဲ့အခါ

လိမ်လိမ်မာမာလေး လက်နက်ချတတ်ဖို့လိုတယ် ။

ချစ်သူတို့...။

ဒိပ်မက်မှာ တိတ်ဆိတ်မနေကြနဲ့

အကျယ်လောင်ဆုံးရဲရင့်ကြ

ဒီမိုကရေစီဆိုတာ အာဏာရူးတွေအတွက်

နွေခေါင်ခေါင်မှာဝတ်ရတဲ့ အနွေးထည်

လက်နက်ရှိလို့ လက်ခုပ်သံရတာ

အောင်မြင်မှုစင်စစ်မဟုတ်ဘူး

လက်နက်ရှိသူတွေက

လက်နက်မဲ့လူသားအားလုံးကို ထွေးဖက်ထားနိုင်တာ

အောင်မြင်မှု စင်စစ်ဖြစ်တယ်

အမှန်းတွေကို အခုချက်ချင်း မီးသဂြိုဟ်ပစ်ကြ

မေတ္တာတရားသာ ပစ္စုပ္ပန်နဲ့ အနာဂတ်အတွက်အားဖြစ်မှာ

အရုဏ်ကမ္ဘာမှာ လွတ်လပ်ငြိမ်းချမ်း တရားမျှတတဲ့ မြန်မာ

လွတ်လပ်ငြိမ်းချမ်း တရားမျှတတဲ့ မြန်မာ

အရုဏ်ကမ္ဘာမှာ ■ ■

ရာသီ စောဝေ

စိတ်ကို စိတ်နဲ့ဆေးဖို့
 နင်းတွေစွေခဲ့
 ဆောင်းဟာ သတိရခြင်းနဲ့ နစ်ကျွံ
 နင်း၊
 ဆောင်းကို သယ်မလာပါနဲ့။

နွေကူးတဲ့အခါ အတိတ်ပြတင်းတွေပွင့်လို့
 ညို ညို ညို ရင်
 ရင်ဟာ လောင်ကျွမ်းခြင်းအဖော်နဲ့
 စွတ်စွတ်စိုနေအောင် အလွမ်းကရွာလို့
 အချိန်တိုင်း စိုးမိုးနိုင်တဲ့ ချစ်ရသူ
 ရာသီဆိုတာ တစ်နေရာစီလား ?

အတိတ် သတိရခြင်းမှန်တိုင်းတွေကို
 တို့ ရင်နှစ်စင်းနဲ့ ပစ်ခွင်းကြရအောင်
 ကံကြမ္မာဆိုတာ ချစ်ခြင်းမှာ
 အမှန်လေးတစ်မှန်လောက်တောင်
 အရာမရောက်စေရ။ ။

သျှိုသူဒောင်း

အရာရာတိုင်းကို

ငွေကြေး၊ ဂိုဏ်း၊ အာဏာ၊ လက်နက်၊ ပစ္စည်းကိရိယာ

ချင်းကပ်လို့မရဘူး ဆိုတာလည်း မာမာတရား

ရှေးကိုဆက်သွားမယ်ဆိုရင် သန့်သူအောင်

တစ်ဝက်တစ်ဖျက် အရည်ပျော်လက်စ
စကားသံတစ်စိစိ အကြွင်းအကျန်ဟာ
တင်းခံထားတဲ့ မိုးရာသီ နောက်ဆုံးနေ့ပါပဲ။

အားလယ်စိတ်နဲ့ ဖူးဖူးမှတ်ထားရတဲ့ ဥတုများမှာ
မပြောချင်တာပဲရှိမယ်၊ မပြောတတ်တာမရှိတူး
ထူးခြားနား ကိုယ့်အချို့အစားမှာ
အလေအလွင့် အရောအနှောများတယ်။

အိပ်မက်တယ်၊ နေ့ညပြောင်းလဲတယ်
ခံစားချက် အဓိပ္ပာယ်တွေ မထူးခြားတူး
စိတ်တိုစာ မေ့မေ့မောမော
ချောသိပ်ခဲ့တဲ့ အရိပ်ထဲမှာ
နေလည်းပူ ဖုန်လည်းထ
အနှစ်နှစ် အလလ ငွေဆဲ
ကိုယ်မသိသေးတဲ့ အချက်အလက်တွေလည်း ရှိပေါ့။

နေပူသလောက် ရေမဆူဘူး

မိုးရွာသလောက် ပျံ့နှံ့သလောက်
၁၂၃၄၅၆၇၈၉၁၀၁၁၂၁၃၁၄၁၅၁၆၁၇၁၈၁၉၂၀

စိန်စမ်းချိပ်ထဲ သွက်လက်သွေးမှ

အပျင်းထူးနာရီလက်တံများဖြင့် ငါတို့လေးလံကြ

ကိုယ့်အကြောင်းမြစ်တွေ ဆန္ဒအတိုင်းစီးမြ

တို့များ ယိုင်နဲ့ချည်နဲ့ ဓါပေမဲ့ ဆက်သွားကြ

ခေတ်ကြီးက အမောအပမ်းမရှိဘူး။ ဧဝံတတိယခေတ်က ကိပ္ပမိလင်္ဂဝဇီလ
လပနိဂ္ဂဏဒိကြာဏ စိစိလင်္ဂလကဏ

နေ့ည ကိုယ်သုံးဆောင်တဲ့ အာဟာရစနစ်ကိုလည်း ဇီဝကမ္မ ငှက်ကမ်းဒီလ
ကိုယ်ရွေးချယ်တဲ့ ဗိတာမင်ကို သိသင့်တယ်

မလိုအပ်တဲ့အကြောင်းမှာ မလိုအပ်တဲ့အကြောင်းဖြစ်တဲ့အရာမှ နှင်ဝင်ပေးလေ
မေးခွန်းထဲ အဖြေပါပြီသားနေ့တွေကိုလဲလဲလဲလဲလဲလဲလဲလဲလဲလဲလဲလဲလဲလဲလဲ
ကိုယ်ရင်ကို ဖွင့်ကြည့် မသိလိုက်ဘူးလားလားလားလားလားလားလားလားလား
ယလေးကျမလေးလေးလေးလေး ဒွံရွာလေးလေး

အိမ်ပြန်လမ်း ကိုယ့်ကမ္ဘာဟာ ဖော်ရွေမှန်းသိတယ်

မျက်ရည်မခန်း ပါးပြင်စမ်းတို့စီးမြ ယလင်္ဂဒေဝါပြုလေ့နာ ယလင်္ဂဒေဝါမပါစေ
ထို့နောက်... ကျွေးခြံကွဲမ ရွာခယလွမိဏ ကိပ္ပမိလင်္ဂ

ရိုးသားမှုဟာ ဓားတုံးတစ်လက်မှန်း သိခဲ့ လမလမမမမမ လစိုလင်္ဂဝဇီ
ကိုယ့်ခရီးဟာ ဆိုပီတ်ယာဉ်ကြောမှန်း သိခဲ့ လမှထပါရီဏ ငှက်ပိလိဂျေခ

ဆက်လက်ခြေဆန့်လေသော နေများမှာ ထားငြိတနိမှ ပူးငြိတနာခ
လမ်းရွေး မှားတတ်ပေမယ့် ငှက်ခွေ တာတလေ ဝိနုဝိနုဏ

လမ်းများ မရွေးမိမှီသာ စိုရိစိုမှီ ငြိထရွာခင်ကတလေကိပ္ပဏ ငှက်လင်္ဂပိလိဂျေခ

အပြင်စိတ်ငြိမ်းစို့ အတွင်းစိတ်လည်း ငြိမ်းရလိမ့်မယ်
 ကျွန်ကျွန်ညည်းနေတဲ့စိတ်
 ကိုယ့်အတ်ခံနဲ့ကိုယ်နဲ့တောင် မတည့်တဲ့စိတ်
 ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဘာမှန်းမသိတဲ့စိတ်
 သိသိကြီးနဲ့ တမင်ကောက်ကျွပ်တဲ့စိတ်
 မဖြစ်နိုင်လည်းဘဲ အရာရာကို လွှမ်းမိုးချင်တဲ့စိတ်
 ပင်ကိုမရှိဘဲ နေရာတကာအောင်မြင်ချင်တဲ့စိတ်
 တိတ်တိတ်ကလေးပဲဖြစ်ဖြစ် ပေါ်ပေါ်ထင်ထင်ပဲဖြစ်ဖြစ်
 ကိုယ့်ကို ပွတ်သပ်ရစ်တွယ်လာပြီဆို
 အလိုလို ငြိမ်းချမ်းမှု ပျက်သုဉ်းတော့တာပါ။

ဘယ်သူမဆို
 ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိဖို့လိုအပ်သလို
 ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မညှာမတာ ဝေဖန်တတ်ဖို့လည်း လိုအပ်ပါတယ်။

အရာရာတိုင်းကို
 ငွေကြေး၊ ရိက္ခာ၊ အာဆာ၊ လက်နက်၊ ပစ္စည်းလက်နဲ့
 ချဉ်းကပ်လို့မရတာဆိုတာလည်း အမှန်တရား
 ဆန္ဒမပါဘဲ ဘယ်သူ့ကိုမှ အချိုသတ်လို့မရတာနိုင်လည်း အမှန်တရား
 ငြိမ်းချမ်းရေးတရားဆိုတာ
 အိပ်မက်ချင်းတောင်မှ ခြားနားလို့မရတဲ့ မုဒိတာစိတ်ထားပါပဲလေ။

ကိုယ့်ခပ်ခါးတည်၍ ချီးကျွေးသွားသော
 နှုတ်ခမ်းလေးအကြောင်း
 သို့သုအောင်

သုမဟာ

အရပ်လေးမျက်နှာသာကော

အရပ်ရပ်မျက်နှာပြည့်အောင်

အဲဒီ နှုတ်ခမ်းလေးနဲ့ ထောင်ချောက်ဆင်ထားတယ်။

ခြေသံတွေ တရွပ်ရွပ်ကြားတဲ့အခါတိုင်း

အဝေးပြေးခြေလှမ်းများစွာကို တုံ့ဆိုင်းအောင်

အဲဒီနှုတ်ခမ်းလေးကို လှိုင်းလှောင်ဆောင်စေခဲ့တယ်။

အဲဒီနှုတ်ခမ်းလေးဟာ

သုမအတွက်တော့

လှပသိမ်မွေ့တဲ့ ကျော့ကွင်းတစ်ခုဖြစ်နေသလို

ရက်စက်ရွေးဖွဲ့လွန်းလှတဲ့ ပန်းလေးတစ်ပွင့်လည်း ဖြစ်နေပြန်ခဲ့။

သုမအတွက်တော့

အဲဒီနှုတ်ခမ်းလေးဟာ

အလိုရှိရာ ခိုင်းစေနိုင်တဲ့ ပဉ္စလက်နှင်တံတစ်ခုဖြစ်ပြီး

ရင်ခုန်သံတွေကို လှိုင်းထန်စေနိုင်တဲ့ မှန်တိုင်းတစ်ခုလိုလည်း ဖြစ်စေခဲ့ပေါ့။

ချိုမြိန်မှုတွေဟာ

သုမရဲ့ ဆွဲဆောင်မှုအရှိဆုံးအရာဖြစ်ပြီး

ခါးသီးမှုတွေဟာ

လူသားလူငယ်ကား၍ ခြင်္သေ့လားငိုဝီငယ်ပိုင်

သူမရဲ့ တွန်းကန်မှု အလှမ်းအလီ လက်နက်တိုက်တစ်ခု ဖြစ်နေခဲ့တယ်။

ဒဲဒဲကြွေးလေးဟောင်းမိလိပ်နီ

သူမကို ဘယ်တော့မှ မရှာဖွေပါနဲ့။

ဒဲဒဲလေးငယ်ငိုင

အဲဒီ နှုတ်ခမ်းလေးရဲ့ နောက်မှာ သူမ ရှိနေပါတော့။

သူမကို စိတ်ကူးမယဉ်ပါနဲ့။

ရဲရင့်နှုတ်ခမ်းလေးရဲ့ ညှို့ဝင်မှုမှာ သူမ ရှိမနေပါဘူး။

လူမမူငှာ

ကမလေ့ထုံးကျမ်းဟောင်းပါးလေး

သွားရင်းလာရင်း အမှတ်မထင်

ဒဲဒဲလေးငယ်ပြုလုပ်နေတဲ့အပြုအမူ

နှုတ်ခမ်းလေးတစ်ပွင့်ကို သွင်တော်မီလဲအစပါ။

ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်မသွားပါနဲ့။

ဒဲဒဲလေးငယ်ကတော့ ပြုလုပ်နေတဲ့အပြုအမူ

စေခိုင်းတဲ့အတိုင်း လုပ်ဆောင်ပါ။

ခေါ်ဆောင်ရာအတိုင်း လိုက်လျောပါ။

ဒဲဒဲလေးငယ်ကတော့ ပြုလုပ်နေတဲ့အပြုအမူ

တဖန်ပြန်ပြန်ပြန်

လူမမူငှာ ဒဲဒဲလေးငယ်ကတော့ ပြုလုပ်နေတဲ့အပြုအမူ

သင့်တစ်ကိုယ်လုံးပေါ်ကို တရွရွတက်လာမှာ။

လူမမူငှာ ဒဲဒဲလေးငယ်ကတော့ ပြုလုပ်နေတဲ့အပြုအမူ

စိတ်ချပါ...။

လူမမူငှာ ဒဲဒဲလေးငယ်ကတော့ ပြုလုပ်နေတဲ့အပြုအမူ

ဒါဟာ သင့်ဆီ ဦးတည်ခတ်မောင်လာတာပါ။

နည်းတဲ့ ရန်တစ်ခုပဲ။ ဒဲဒဲလေးငယ်ကတော့ ပြုလုပ်နေတဲ့အပြုအမူ

အစွဲအလမ်းမထားပါနဲ့... ရင်ခန့်သံကို တရိတ်နင်းထားပါ။

သံယောဇဉ်ကို စက်ပိတ်ထားလိုက်ပါ... အသက်အောင်မထားပါနဲ့။

(မျက်လုံးတွေကိုတော့ ပုတ်စွပ်နီနီပါ။)

တစ်ကိုယ်လုံးပေါ်ကို တရွရွတက်လာတာပါ။

သင့်ပြန်ပြန်ပြန်ကို လိုက်လိုက်လှဲလှဲသယ်ဆောင်ကာ

အခြားပစ်မှတ်တစ်ခုဆီ ချိုးကွေ့သွားမှာ။

အခြားပစ်မှတ်တစ်ခုဆီ ချိုးကွေ့သွားမှာ။

အခြားပစ်မှတ်တစ်ခုဆီ ချိုးကွေ့သွားမှာ။

ကိုဗိုင်း

လိပ်ဖြာဆိုလည်း လိပ်ဖြာစာလျှောက်
ကြီးကြာဆိုလည်း ကြီးကြာစာလျှောက်
စာတောင်မရွောင်း သရွေ့ ပျံသန်းရမယ့်ကာလထဲ
ဘဝဆိုတာ ဘာလဲ
လောကဆိုတာ ဘာလဲ

ဒိဋ္ဌာန်အစုအဝေး
ပိဋက

ဘဝက နှစ် (၄၀) ကျော် ရိုက်ကူးလာခဲ့တော့၍ ပြီး၍ ငါ့ ကလေးငယ်တွေက ဒီဝတ္ထု
 ဖိုးကပ်(စ်) မပြတ်ချင်ဘူး။ မိခင်ကြို လာတဲ့ ငွေခပုံတို့ကလေးတွေ
 ကြီးစားခဲ့သမျှ ကံကြမ္မာ တယ်လီဂျော့(စ်)က
 ဝါးဝါးပစ်လိုက်တယ်။ နှစ် ၄၀
 တယ်လို ရှေးဆက်ရမယ် ခရီးသွားလမ်းညွှန်မှာပါမလာခဲ့။ ဝါးဝါးပစ်လိုက်
 ဘာကို ရွေးချယ်ရမယ် စုပါမားကက်ထဲမှာမရှိ ... ငါ့လူကြီးပျိုတွေ
 ဘာအတွက် ယုံကြည်ရမယ် ဒစ်ရှင်နရီထဲ ထည့်မထား။ လူတွေ မိမိတို့ကို
 ပစ္စုပ္ပန် အဝေးမှန်လမ်းဟာ အစိမ်းလတ်သတ်တဲ့ အိမ်ထောင်ရေးအင်အား
 အစိမ်းလိုက် ဆက်ဆံလိုက်တိုင်း ခံပို ငါ့ မထေ
 အခြောက်တိုက် ပစ်ပယ်ခံရ... ဒီပေါ့စီဒီ
 အဖြူထည် ပုံအောလိုက်တိုင်း (ဒိဋ္ဌာန် ငါ့ ဝါးဝါးပစ်) ငါ့
 အစွန်းအထင်းတွေ လျော်ဖွယ်မရ... မှတ်ပြန်ပြန်ပြန်ဒီဟာ
 အလိုက်သင့် ရွေးချယ်လိုက်တော့ (ဒိဋ္ဌာန် ငါ့ ဝါးဝါးပစ်) ငါ့
 အကြွေးတွေ ဆယ်မကုန်နိုင်ခဲ့... ငွေကလေးပုံတို့ ဟာအိမ်ထောင်ရေးအင်အား ကပ်
 ဒီသံသရာ ထိုင်ပေါ့ ပေါ့ ဘယ်လိုတောင်ရိုက်ရိုက် နှစ် ၄၀ ငါ့ ဝါးဝါးပစ် လှုပ်လှေ
 ဘဝတော်ဆရာ အိပ်(က်စ်)ပိုးရှား လွှဲနေရဲ့။

ခေတ်ပေါ်ကဗျာအကြောင်း ကိုစိမ်း

ကျနော့်အဘ က
ဂန္ထဝင်ကဗျာဆရာကြီး ၁ ဦးပါ
သူ့မျက်လုံးတွေ ကွယ်ခဲ့တာ ကြာပေါ့။

၁ ဇန့်
ကျနော်တို့ခေတ် ကဗျာ ၁ ပုဒ်လောက်
ဖတ်ပြုစုပြောတယ်...
ဟုတ်ကဲ့ပါ အဘ နားထောင်ပါ
ကဗျာခေါင်းစဉ်က "သီချင်း" တဲ့ ---

ပထမ ၁ ပိုဒ်
အဲဒီပေါင်း
(နောက် ၁ ကြောင်း)
တလင်းပြင်ပြင်ဖြစ်မှ
(နောက် ၁ ကြောင်း)
ငါက ပြောဆိုပြန်လေး ရမိရုံပါကွယ်
အဲဒီမှာ အစက် ၁ စက်နဲ့ ပုဒ် ၂ ချောင်းချတယ်။

နောက် ခုတိယ ၁ ပိုဒ်
 ဘယ်လောက် နောက်ကျခဲ့သလဲ
 (နောက် ၁ ကြောင်း)
 ဘယ်လို မသိချင်ယောင်ဆောင်ရမလဲ
 (နောက် ၁ ကြောင်း)
 ငါ့မြေလွတ် မြေရိုင်းလေးရယ်
 အဲဒီမှာ အစက် ၁ စက်နဲ့ ပုဒ် ၂ ချောင်းချတယ်။

နောက်ဆုံးအပိုဒ်ပါ
 ဖုံးဖုံးဒီဒီ မလုံမလဲရယ်
 (နောက် ၁ ကြောင်း)
 ထိုက်ထိုက်တန်တန် နောင်တတွေရယ်နဲ့
 အဲဒီမှာ အစက် ၂ စက်နဲ့ ပုဒ် ၂ ချောင်း ၂ ခါ ချတယ်။

အောက်ဆုံး ညာဘက်ထောင့်မှာ
 ကိုစောနန္ဒာ
 ကွင်းစကွင်းပိတ် ကျောင်းကျန်း တဲ့။

အဘရဲ့ ဘယ်ဘက်မျက်လုံးထောင့်မှာ
 အပြာရောင် မျက်ရည် ၁ စက်နဲ့
 ခပ်ယဲ့ယဲ့အပြုံး ၁ ခုနဲ့။

ကျနော့အဘ က
 ဂန္ဓဝင်ကဗျာဆရာကြီး ၁ ဦးပါ
 သူ့မျက်လုံးတွေ ကွယ်ခဲ့တာ ကြာပေါ့။

ရင်ဘတ်ထဲက မြို့ကလေး ကိုစိမ်း

လိပ်ပြာဆိုလည်း လိပ်ပြာအလျောက်
ကြီးကြာဆိုလည်း ကြီးကြာအလျောက်
အတောင်မညောင်းသရွေ့ ပျံသန်းရမယ့်ကာလထဲ
ဘဝဆိုတာ ဘာလဲ
လောကဆိုတာ ဘာလဲ
မေးခွန်းတွေရဲ့ နောက်မှာ အဖြေတွေက ရှိပြီး ပါပြီးသား။

ကိုယ်မကျွေးလွန်ခဲ့တဲ့ အမှားအတွက် နောင်တရစရာမလို
သိပ်ကိုသေချာခဲ့တယ်...
သိဒ္ဓတ္ထဟာ “အမှန်တရားအတွက် အဖော်မလိုအပ်ဘူး” လို့
လောကကို ပထမဆုံး စိန်ခေါ်ခဲ့တဲ့
ရဲရင့်သူ ယောက်ျားမြတ်အဖြစ် သမိုင်းတွင်ရစ်တယ်။

အဲဒါပါပဲ...

ဘဝနဲ့ လောကအပေါ် လိပ်ပြာသန့်သန့် နေထိုင်ခဲ့သူတွေအတွက်
သူတို့ ဖြတ်သန်းရမယ့် တောက်ပတဲ့ အနာဂတ်ဆိုတာရှိပြီ။

ဘယ်သောခါမှ လောကကြီးကို မဆဲရေးချင်ပါ
သူ့သဘောသူဆောင်နေတဲ့ လောကသဘာဝမှာ
ကိုယ့်သဘောကိုယ်ဆောင်ခွင့်အတွက်
ငါတို့က ပြကွဒိန် ဘယ်နှချပ် အလျော်အစား ထပ်ရဦးမလဲ။

ကိုယ်ပိုင် ဂီတတေးသွား ၁ ခုကိုတောင်
မဆိုသည်ဖြစ်ခဲ့တာ မေ့လျော့နေခဲ့တာ ကြာပါပြီ။

အခု...

ဒီရင်ကွဲမြစ်ကို မြင်မှ...

ဒီကဖေး ဆိုင်ကလေးတွေကို မြင်မှ...

ရင်ခွင်မှာ အားအင် အသစ်၊

ယုံကြည်မှု အသစ်၊

တေးသွားတွေက အသစ်၊

ငါချစ်တဲ့ မြို့ကလေး ကြည်လင်စေ။

၁ ကိုယ်တော် ၃ ရာသီ
ကိုစိမ်း

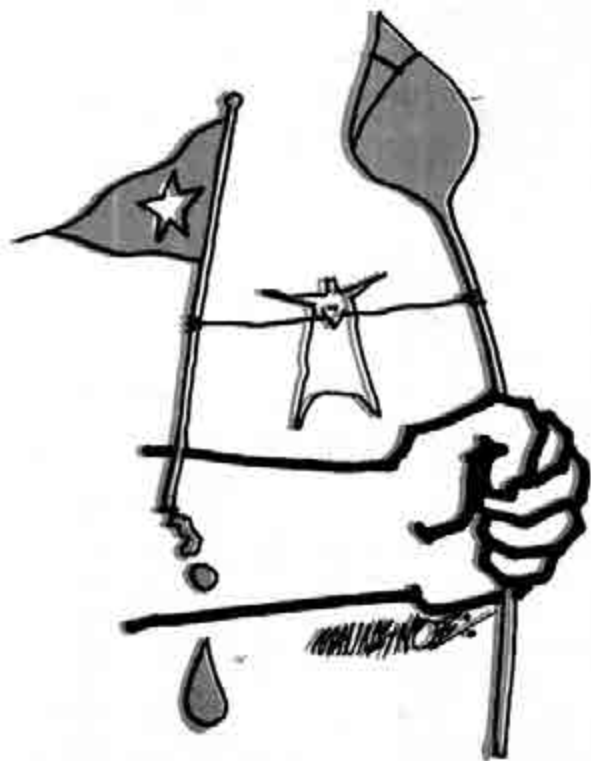
ပွေ့ပွေ့ဖက်ဖက် မနမ်းမိလိုက်တာ ၁ ချက်နဲ့တင်
ညှိနှိုင်းတောအုပ်တွေ တဖြန်းဖြန်းကြွေပြဲ
အဲဒီမှာ ငါက "မိုးဦး" တဲ့လား။

မှေးစင်းနေတဲ့ မျက်ဝန်းတွေ ပင့်မကြည့်မိလိုက်လို့
ဝေဝဝဝါးဝါး နင်းဝတ်မှုန်တွေကြားမှာ
အသည်းတဆတ်ဆတ် တုန်ခဲရပေါ့
အဲဒီမှာ ငါက "နေခြည်" တဲ့လား။

သက်ပြင်းခပ်မျှင်းမျှင်းလေး မချေတာနဲ့ပဲ
ခြစ်ခြစ်တောက်လောင်ကျွမ်းခဲ့ရသတဲ့
အဲဒီမှာ ငါက "လေညှင်း" တဲ့လား။

ပါးပြင်တွေကို ဖဲ့ဖဲ့ယူတတ်လွန်းလို့
ဘဝမြစ်ပြင်မှာ သောင်ထွန်းခဲ့ရသတဲ့
ခုတော့ ကမ်းပါးက ငါ့ကို အပြစ်တင်တော့တာပဲ။

လင်းထိပ်ညှင်

အာဇာမဟုတ်တဲ၊ အာနာများထိ
တဗေ တဗေကြီး ခရီးဆုံးခန်းမတိုင်
ဆုပ်ကိုင်မိသမျှ စိတ်မှာညှိနေတဲ
ခွန်ရွတ်သူတို့တေး
ကြီးပြတ်အောင် ကြော်နိုင့်သာ တေးစတမ်းလား

ကြီးညိုတေး
လင်းထိပ်သျှင်

ဝေခဲတယ်။ လဲကျခဲတယ်။ ကုန်းထဲခဲတယ်။
 ပြန်စခဲတယ်။ ပြန်လဲကျခဲတယ်။ ပြန်ကုန်းထဲခဲတယ်။
 ရေဒီယိုလေးတစ်လုံးထဲ
 အသိဉာဏ်တွေ လျှပ်စီးလှိုင်းတစ်ဖြစ်လဲထိုးချိတ်ပြီး
 လူဖြစ် ကြီးပြင်းလာခဲ့ရသူ ကျွန်တော်ရယ်
 အသစ်အဆန်း နည်းပညာကွန်ရက်များနဲ့
 ရာစုသစ်ကမ္ဘာရွာကြီးထဲ
 အသိဉာဏ်တွေ ခပ်ကွပ်တယ်ပုံရိပ်လှိုင်းတစ်ဖြစ်လဲထိုးချိတ်ပြီး
 လူဖြစ် ကြီးပြင်းလာတဲ့ လူငယ်လေးရယ်
 ဆယ်ပြီးရင်း ပြန်ဆယ်နေကြရင်း
 ပိုနေတဲ့ အရာလည်း ဖြစ်လို့နေ
 လိုနေတဲ့ အရာလည်း ဖြစ်လို့နေ
 ဝေခဲတယ်။ ကြွေခဲတယ်။
 ပြောင်းခဲတယ်။ ဟောင်းခဲတယ်။
 ရွှေခဲတယ်။ ကွေခဲတယ်။

အစာမဟုတ်တဲ့ အနာများထဲ
 တမေ့တမောကြီး ခရီးက ဆုံးခန်းမတိုင်
 ဆုပ်ကိုင်မိသမျှ စိတ်မှာငြိနေတဲ့
 စွန့်လွှတ်သူတို့တေး
 ကြီးပြတ်အောင် ဖြတ်နိုင်သူသာ စားစတမ်းလား
 နှစ်ရှည်ကြာ ပစ်ချထားခဲ့တဲ့
 မြေကန္တာဆန်ချင်သူ စိတ်ထားတွေ
 ကောင်းကင်ဆန်ချင်သူ အလှည့်စားထဲမှာ
 ရင်တွင်းဒဏ်ရာ ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။

အရုံးဇာတ် မျိုးဆက် ထပ်မသတ်ချင်တော့တယ်။
 အမှန်းရပ် အပြုံးထပ် အဆုံးသတ်ချင်တော့တယ်။
 ငါတို့ ဘဝဇာတ် ထပ်ခါထပ်ခါ ပြန်ဇာတ်မနာချင်တော့တယ်။

၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာ ၈
လင်းထိပ်သျှင်

ပွဲမစခင်ကတည်းက တတ်တိုက်ထားပြီးသားပါ။
တရားတာလား၊ မတရားတာလား
ဆင်ခြေစကားများထဲ ကွဲကျနေတယ်။
ရှေးအစဉ်အလာအတိုင်းပဲ ဆိုရမယ်။
နောက်ကွယ်က လက်မည်းကြီးက အစွယ်ကြီးလှတယ်။

သမိုင်းတင်ကျန်သလား၊ ဂန္ထဝင်တွင်ကျန်သလား
သူ့ရဲရဲထားတစ်စင်းလို ခေတ်ထဲ
အရိပ်တွေ ထခုန်နေတယ်။

ကျည်ဆန်အစား ပန်းများတစ်ဖြစ်လဲ ပွင့်စေချင်သတဲ့။
လူငရဲခန်းဟာ ကြမ်းသည်ထက် ပိုကြမ်းတမ်းနေတယ်။
ဆန်တက်နေကျ စိတ်ရှုခင်းတွေလည်း
ခေါင်းမဖော်တဲ့အောင် မည်းမှောင်နေတယ်။

ရက်ကျော်သွားလို့ နေ့သစ်ထဲရောက်သွားရင်
 အစိမ်းရောင်များ ပင်စည်ဖြစ်နေဦးမလား။
 တခမ်းတများ တွေးကြတယ်။
 အဆန်းအပြား ထင်ထားကြတယ်။
 နေကွယ်ပြီးလို့ နေထွက်လာရင်
 မျက်နှာမှူရမယ့်အရပ်ဆိုတာ
 အရှေ့အရပ်ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။
 လူတိုင်းစိတ်နှလုံးသားကို
 ဖမ်းစားဝါးမျှိသွားတဲ့
 မဲတစ်ပြားမှာ
 ကျိုးစားသွားတဲ့ အသားတစ်တုံးပမာ
 အနိုင်ဟာ အရုံးလိုလို ပွဲသိမ်းကကြိုးရှုပ်ပုံမျိုးနဲ့
 အိပ်မက်စိမ်းတစ်ခုလို
 တည်ရှိခဲ့တာ ကြာခဲ့ပြီ။

အမျိုးစုံ ကြီးခုန်နေကြတယ်
လင်းထိပ်သျှင်

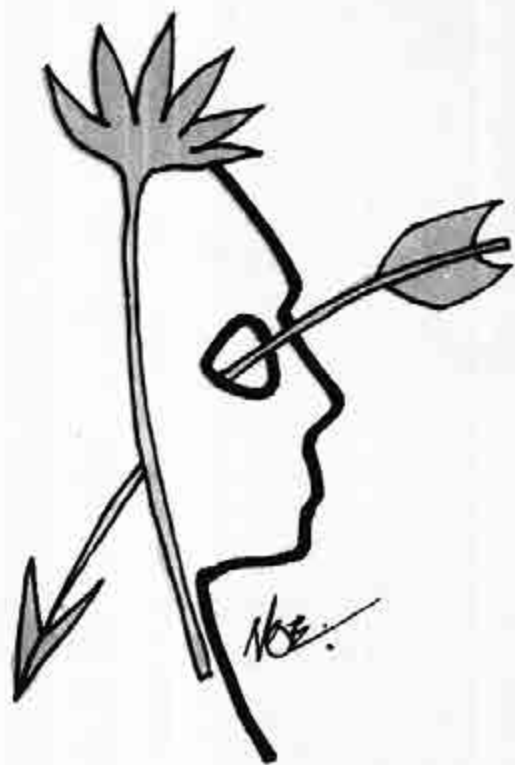
ဘယ်လိုမှ နားမလည်နိုင်လောက်အောင်
 ငါ့ကိုယ်ကိုယ်လည်း အဓိပ္ပာယ် မဖွင့်ဆိုတတ်
 အခြားသူကိုလည်း အဓိပ္ပာယ် မဖွင့်ဆိုတတ်
 အရပ်ထဲဇာတ်ပွဲ က.နေတာပဲ သိနေ
 ဇာတ်လိုက်ကျော်တွေ
 ဝီလိန်တွေ
 မခွဲတတ်အောင် ဖြစ်နေတဲ့ ပွဲကြည့်သူတစ်ယောက်စိတ်
 ငါ့အရိပ်မှာ လာပွင့်နေတယ်။
 ရေမြောင်းထဲလည်း ရောက်ခဲ့ဖူးတယ်။
 မြစ်ချောင်းထဲလည်း ရောက်ခဲ့ဖူးတယ်။
 ဒိုက်ပင်လည်း မဟုတ်
 ဗေဒါပင်လည်း မမည်
 ကံစီမံရာ အရိပ်ခူးနေရတဲ့
 တိမ်ပုန်ကြယ်တစ်စင်းအဖြစ်သာ
 ငါ ကိုယ့်ဝတ်ရုံထဲ ကိုယ်ရောင်လင်းကျင်းနေရုံ၊
 စတီဗင်ဟော့ကင်း နေထိုင်ခဲ့တဲ့ ကမ္ဘာ
 ဘီလ်ကိတ် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ခဲ့တဲ့ ကမ္ဘာ
 ဒိုက်မာဘင်လာဒင် သေမင်းတမန်လုပ်ခဲ့တဲ့ ကမ္ဘာ

စစ်ပွဲခင်းအပိုက်တတ်သွင်းခံရတဲ့ ကမ္ဘာ
 တိဗက်ဘုန်းတော်ကြီး ဒလိုင်လားမား
 မတရားမှုတွေကို ဗုဒ္ဓ ဓမ္မနဲ့ ဖယ်ရှားပပျောက်ဖို့ အားထုတ်ခဲ့တဲ့ ကမ္ဘာ
 မာလာလာ ငြိမ်းချမ်းရေးလက်တစ်ဖက် ကမ်းခဲ့တဲ့ ကမ္ဘာ
 ဒီမိုကရေစီ လူထုခေါင်းဆောင် ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်
 မြန်မာပြည် အာဏာရှင်ပွဲသိမ်းတေးသံ ကျူးရင်ခဲ့တဲ့ ကမ္ဘာ
 ငါ ဖြတ်သန်းခဲ့တယ်။
 ငါ ဘဝတစ်ခု တံတားခင်းခဲ့တယ်။
 ငါ နာမည်တစ်လုံး ပေးဆပ်ခဲ့တယ်။
 ငါ ကဗျာတစ်ပုဒ် ကြီးစင်တင်ခံခဲ့ရတယ်။
 ငါ ကိုယ့်အပြန်လမ်းအတိုင်း စီးဆင်းခဲ့တယ်။

တိုက်ပွဲပြီးဆုံးဖို့ တစ်မိနစ်အလို
 အောင်ပွဲအလံတင် အခမ်းအနားမှာ
 ငါ မရှိလည်း လူထဲက ငါ့လို ရုပ်ပုံလွှာတစ်ခု
 လူထုတေးသံ ကြွေသီနေမယ်ဆိုတာ
 ယုံကြည်လိုက်ပါ
 ချစ်မိတ်ဆွေ မြန်မာတို့ရေ
 ဤလောကဇာတ်ခုံ
 အမျိုးစုံ ကြီးခုန်ခဲ့သမျှ
 အနာဂတ်ငါတို့တစ်တွေဘဝ
 ရလဒ်တန်ဖိုးကောင်းများသာမှတ်ယူကြပါလော့။

ပိဋက

စကားလုံးတိုင်း ခုခိုထွတ်ထွတ်လေး
အကြောင်းအရာက ရင့်သီး လှတယ်

ပါးပြင်မိုး
ဝိုင်ချို

ညိုဟန် ပြိုဟန်ဆင် မျက်ဝန်းထဲ
ပိုးကြီးနုနုတို့ လေငင်ရာ
ကိုယ်ဟာ
အငိုတွေ ရင်နဲ့မဆုံသူ တယောပဲ။

ချစ်လေသူက
မရရအောင်ယူပြီး ဆင်ပြန်းရဖို့ထက်
အဆုံးရုံးခံပြီး တသလလွမ်းဆွတ်ဖို့
ကဗျာ။

မဆုံခြင်းမှ ဖြစ်ပျားခံလာပြီး
ခေါင်းအုံးထက် မျက်ရည်အပြည့် ပွင့်နေပုံ။

စကားလုံးတိုင်း နုနုထွတ်ထွတ်လေး
အကြောင်းအရာက ရင့်သီးလှပါတယ်။

ပိတောက် မွေးမြ
ပိုင်ချို

လူဆိုတာ
နတ်သမီးက ဆင်းသက်လာတာလား
သဘာဝထက် လွန်ကဲစွာ
သူကျတော့ လဝန်နှစ်ဖက်
ကိုယ့်မှာတော့ အခုများ
သူရနဲ့လေး အဝေးမယ်။

ခုံးမျက်စိလေး ရှေ့မှာထောက်
ကသူ လက်ချောင်းကို မှူးခဲ့တဲ့ ဒူးကလေး
နွေရယ် လေရယ် ပိတောက်ရယ်ကြောင့်
လောင်ခဲ့ရ။

အလှတကာရဲ့ ညများပြာပြာလည်း
 သူ့ခမျာ
 ကြယ်တွေ ဖွေးနေပေမဲ့ သွေးမတိတ်ရှာဘူး။

ပျောက်ဆုံးလုခါနီး ညနေဖြစ်ပြန်
 မင်းအတွက် ကိုယ်လာမှာပေါ့
 ဒီမှာ
 သစ်ရွက်တွေ ကြွေအောင် စောင်းတဲ့နေ
 အလွမ်းများက ရထားတဲ့ကြီးလိုပါ
 လွင့်ပျော့ရောင်
 အနမ်းတဖျှ နူးညံ့လေပြည်ထဲ
 ဖျားဖျားနာနာ
 ညီမလေးမရှိတော့ချိန်မို့
 နွေခေါင်ခေါင်က ချမ်းပါတယ်ကွယ်။

သရဖူမဂ္ဂဝင်း၊ သံယောဇဉ်ရုပ်ဝန်းအချစ်ကဗျာ
 ဧပြီ ၂၀၀၁

ငါးဆယ်ကျော်အသစ် ဝိုင်ချို

ငုံးပျံတာတောင် မလန့်တတ်တော့အောင်
 ငုံးအော်ရာနဲ့ ရပ်ခဲ့ကြတယ်
 အဝါရောင် ခပ်ရိုင်းလေးတွေ ပွင့်တဲ့ ခြံစည်းရိုးမှာမှ
 ဝိုးတွေ တအားရွာတာပါပဲ
 ကြယ်အစင်းစင်း ပျက်ကျနေတဲ့
 ဝိုးကောင်းကင်ကြီးကို မော့ငေးရင်း
 ဆွေးဆွေးနှင့်နှင့် လွင့်နေတဲ့အလံဟာ မြန်မာလား
 ရုပ်ကလေး သနားကမားနဲ့ တိုင်းပြည်မှာ
 ကျစရာပျက်ရည် မရှိရာတော့ဘူးလေ
 လူထုနဲ့ လူတစ်စုနဲ့
 အခြေအနေမဲ့ ရွှေငွေမဲ့ ဓနမဲ့ အလှမဲ့
 လူမှုဘဝ ရသစုံလင်နဲ့
 ကုန်းကောက်စရာ မရှိတဲ့
 တောင်ကုန်းတွေ
 မြွေလိမ်မြွေကောက် လမ်းကလေးတွေ
 အောက်တန်း နောက်တန်းကျ တန်ဖိုးမဲ့
 ချိုချိုငဲ့ငဲ့ဆင်းရဲသားထုရယ်
 ရင်ကျပ်နေတဲ့ အဖိုးအိုတစ်ယောက်လို
 ယာဉ်ကျပ်နေတဲ့ မြို့အိုအိုကြီးရယ်
 အရွေးတွက်နင်း ရောဂါကင်း

ရူးချင်ယောင်ဆောင်ရင်း
 အရူးထက်ရူးသွားတဲ့ အရူးများရယ်
 အနုပညာတွေ ရောင်းမကောင်းသလောက်
 ရောင်းအားကောင်းနေရာတဲ့
 အမျိုးကောင်းသမီးလေးတွေရယ်
 အပါယ်လေးပါးဆီ
 မရောက်ရောက်အောင် စီးဆင်းခဲ့ရ
 မြစ်ကြီးလေးစင်းရယ်
 ဦးပြည့်ပြောင်တဲ့အထိ
 ပြောင်ပြောင်ရောင်ရောင်မရှိတော့တဲ့
 ပြောင်တောင်တောင်
 တောင်ကတုံးကြီးတွေရယ်
 ပျော်ယောင်မျှော်ယောင်ပြုံးပြနေရာတဲ့
 ပျော်တပြုံးပြုံး တောပြန်းပြန်းတွေရယ်
 ကံဆိုတာ ကဗျားမဟုတ်တော့
 ခေရာလေသလားဆိုပြီး
 မသေချာတော့တဲ့ မျှော်လင့်ခြင်းအပြည့်နဲ့
 ကဗျာရယ်
 ရွှေချိုဖြူကိုပဲ
 ကုကုပြီး ကုပေးရတော့မတတ်
 ဘာမှမတတ်နိုင်တဲ့ ငါရယ်
 ခြောက်...
 အကောင်းပြင်ဝါဒီ ကဗျာဆရာငါ
 ဒါလောက်ပျင်းစရာကောင်းတဲ့ ကဗျာမျိုး
 ဘယ်ရေးချင်ပါ့မလဲ
 ဒါပေမဲ့လည်း
 ဒါပဲ။

ကြာ

ပိုင်ချို

ငှက်မွေးလေးလို ပေါ့ပါးပြီး
တိမ်သားလေးလို လွတ်မြောက်စွာ။

ဆင်းရဲခြင်းတဟိုခွာအားနဲ့
စိတ်ရဲ့ သန့်ရှင်းရေးခရီးထဲ
ပြာလွင်သော ဖြူစင်သူအရိုင်း
တစ်ခွင်တစ်ပြင် ယိမ်းနွဲ့သင်းယုံ့လို့။

ဆက်သွယ်နေမှုများ
အေးအေးငြိမ်းငြိမ်း တည်နေရဲ့။

လောကသစ္စာကို နှလုံးသားနဲ့ နှစ်ပြီးဖတ်သလို
နှလုံးသားကို သစ္စာမှာနှစ်
ပွင့်လိုက်တယ်

ရွံ့နွဲ့ထဲက ကျခြေ။ ။

ဝင်းသိန်းထွေး

ကိုယ့်စာပူကိုယ်
မငြိမ်းသတ်နိုင်တဲ့ ရေခက်တွေ
သို့မဟုတ်
မခပ်မာမာ ဖြတ်နိုင်တဲ့ ခွေရက်တွေ

ရုပ်ကြွင်းမြစ်
ဝင်းသိန်းထွေး

အော်စရာရှိပလာဆို
လက်နှစ်ဖက်ကို ပါစပ်မှာကာလို
နလုံးသားကို ဝိုင်းနေအောင် အော်တော့တာပဲ။

သူ့အော်သံမှာ
ပျော်ပျော်ကြီး ပျော်ဝင်ခဲ့ဖူးတယ်။

ရွှေထီးလေးလက်
အပြာရောင်ပုံတူပန်းချီကား
အရွယ်ရွယ်အစားစားသော
အနုပညာနှင့် တွဲသီနေတဲ့လူတွေ
ကျန်ရစ်သူတို့နဲ့အပြိုင် ရေဝေးမှီး။

စက်တင်ဘာက
သူ့ကို စီးသင်္ကြန်စက်ပေါ် တင်ခဲ့ပြီးပါပြီ။

ရှင်တုန်းက မရှင်ခဲ့ရလို့မို့
သေတော့လည်း သေမသွားလေတဲ့မြစ်ပေါ်
နှစ်ပေါင်းများစွာ စီးဆင်းတိုက်စားနေဦးတော့မယ်။

(မောင်ချော့နွယ်...သို့)

သူမနဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ထိုင်
ဝင်းသိန်းထွေး

ကိုယ့်အဖူးကို
မငြိမ်းသတ်နိုင်တဲ့ ရေစက်တွေ
သို့ပေမဲ့
မစိမ်းပြတ်နိုင်တဲ့ နွေရက်တွေ။

တိုင်ပင်မထားပါဘဲ
ချိန်းဆိုထားသလိုဆုံခဲ့ကြတယ်။

နှစ်ဦးသား
အတိတ်ကို အရိပ်လိုနိမိကြတော့
စကားဝိုင်းက ဥဒြာတွန်သံတွေနဲ့ ရွဲရွဲပိုခဲ့။

တစ်ခေါင်းလုံး
 ပိတောက်ပန်းတွေ ဝေနေအောင်ပန်ထားတဲ့
 ပိတောက်ပင်ကြီးကိုကြည့်ပြီး
 သတိရခြင်းက မီးလိုထတောက်တယ်။

“သူလည်း သတိရနေမှာပါပဲ”...။

သူမ
 ရုတ်တရက်ထထွက်သွားခဲ့ရာ
 ကျွန်တော်မှာသာ ကျန်ရစ်ရ
 သောက်လက်စ ကော်ဖီနှစ်ခွက်နဲ့
 အေးစက်အမြှေးတင်းနေတဲ့
 သောက်သူပဲ ကျဆီပုံတစ်ခွက်နဲ့
 မကောနိုင်တဲ့ခောင်းလို
 မြို့ဟောင်းနဲ့။

ကင်းသမား
ဝင်းသိန်းထွေး

သူ့အိပ်ရာက ဆံဖြူနေပြီး
သူ့အိပ်ရေက သွားတွေကြွေလို့
သူ့လို ပါးရည်နားရည်တွန့်နေတဲ့ ကင်းတဲပေါ်မှာ
သူဟာ တစ်ကိုင်းတည်း ပန်းနှစ်ပျိုးပွင့်နေရဲ့

တစ်နာရီမှာတစ်ခါ
အိပ်မောကျစည်းရိုးတွေကို ဆူးကာတယ်။

ကျွန်အချိန်များမှာတော့
ကင်းသံချောင်းတစ်ဖြစ်လဲ
စစ်လက်ကျန်အမြောက်ဆန်အခွံကြီးကြည့်ကာ
အရိန်ရပြီးစ ပီးဖိုလေးလို မြည်တွန်တယ်
သူ့အိပ်မက်လွန်အမာရွတ်ကို ပွတ်သပ်ရင်း။

ညီလမ်း (ယောဇော)

ဒက်ရာတွေ မလပွန်
ဝေဒနာ တချို့ကို အနိဒ္ဓါ
အဖြင့်မှာ အဆင်းလှပေမဲ့
တကယ်တမ်း ကျတော့
ဆောက်အစဉ်အခါလေးတွေပါလေ

အကန့်အသတ်မဲ့ နေထိုင်ခြင်း
ညီငယ်လေး (ယောမြေ)

ဘောင်ခတ်ထားတဲ့
အနားသတ်ကာလတွေနဲ့
နာရီတွေကြားမှာ
ဘဝတစ်ခုကို ထုဆစ်ကြည့်တော့
ရလစ်တွေက ခြင်္သေ့နဲ့

ပင့်သက်မှိုက်သံတွေနဲ့
ပေကျဲနေတဲ့ရင်ဘတ်
သွေးစက်တွေနဲ့ ထုံမွမ်းခံထားရလို့
ဝေဒနာခံစားတွေကို
အခါခါ အန်ချနေရတယ်။

အရောင်တွေကွဲပြား
စည်းတွေခြားထား
လမ်းကြောင်းတွေ မတူညီလေတော့
အရုံးတွေနဲ့အကြိမ်ကြိမ်
မိတ်ဆွေဖြစ်နေရပြန်တယ်။

နုလုံးသားတစ်စုံကို
 အကန့်အသတ်မဲ့
 ဘောင်ခတ်သိမ်းဆည်းထားရခြင်းတွေကလည်း
 တစ်ခါတလေတော့ မွန်းကျပ်မိတယ်။

ကံတရားရဲ့ စည်းစောက်မှုတွေကြောင့်
 ဆန္ဒတွေကို ဘယ်တော့မှ
 အရောင်မတင်ချင်တော့ပါဘူးကွယ်။

အသွင် အသိ သတိ သိက္ခာတွေကို
 ဆတူရောစပ်
 အသားမာတက်နေတဲ့ ဒဏ်ရာတွေနဲ့
 တစ်ယောက်တည်း နေတတ်အောင်
 ကြီးစားလိုက်ပါဦးမယ်
 သံသရာအဆက်ဆက်အထိပေါ့။ ။

အလင်းမဲ့ကမ္ဘာ
ညီငယ်လေး (ယောမြေ)

သတိခြင်းတွေကို
မကြာခဏတင်ဆောင်ခဲ့တဲ့ရထား
အခုတော့ ဥဩခွဲသံတွေသေဆုံးလို့
ဘူတာရုံလေးချိုရာကို
နလုံးသွေးနဲ့
မောင်းနှင်ရှာဖွေနေဆဲပါ။

ငါ့ကောင်းကင်မှာ လျှံကျဖူးတဲ့အလင်း
အခုတော့
ဘယ်ကမ္ဘာမှာ လသာနေပြီလဲ။

ဆုံမှတ်တွေကြားကို
ဝင်ရောက်နှောင့်ယှက်တဲ့
ဝေဒနာ ပြဿဒါရက်တွေနဲ့
ကြုံရတဲ့အခါတိုင်း
မျက်ရည်ခါးတွေ
အလိုလိုကျလာနေတယ်။

ကံကြမ္မာလေရိုင်းတွေကြားမှာ
ပြုံးနိုင်ခဲ့တဲ့ မင်းဆွေသတ္တိတွေဟာ
ငွေပိုးမျှင်လေပြည်တစ်ချက်ကြောင့်
ကျကွဲခဲ့ပြီလား။

အမှတ်တရတွေက အတိတ်ကိုတူးဆွ
အရောင်တွေက အလဲလဲအကွဲကွဲ
အလင်းပျောက်သွားတဲ့ငါ့ကမ္ဘာ
အထီးကျန်ခြင်းရက်စွဲတွေ ဝေဘာမှောင်မိုက်လို့
လမ်းတွေပျောက်ဆုံး
ဆုံမှတ်တွေ ကျိုးပဲ့သွားခဲ့ပါပြီ။ ။

သောကအစိုင်းအခဲများ
ညီငယ်လေး (ယောမြေ)

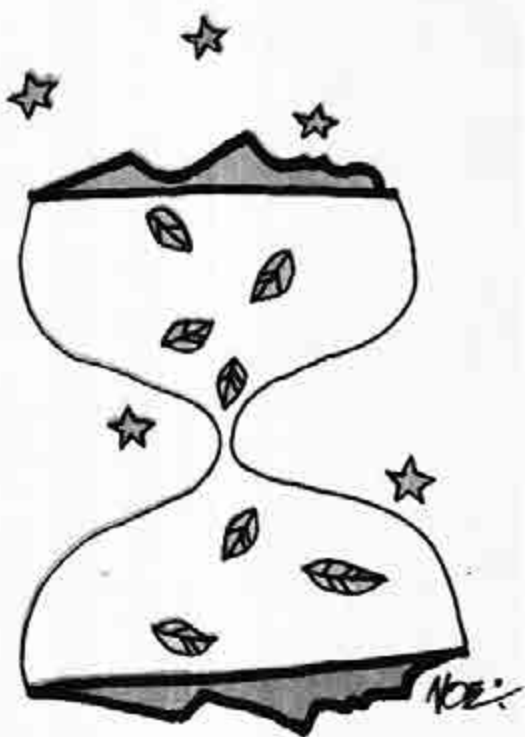
ငါ့နှလုံးသားကို
မုက်ရည်တစ်စက် လက်တစ်ပုခွံအတူ
ရင်ထဲမှာ ပေးဆပ်မှုသက်သက်ပဲ
သန္ဓေတည်စေရတော့မလား။

ပျော့ညံ့ခဲ့တဲ့ အတ္တဟာလည်း
ဆုံးရှုံးခြင်းတွေ အစပျိုးလို့
မုက်ဝန်းထဲက မိုးတိမ်တွေ
အခါခါ ရွာကျစေခဲ့တယ်။

ဘဝအမောတွေကြားမှာ
 မာနလက်ကျန်တချို့နဲ့
 ကျားကန်နေရပေမဲ့
 အခုတော့
 တိတ်ဆိတ်စွာကြေကွဲ
 မာနတွေ ပြိုလဲလို့
 မျိုသိပ်ခြင်းတံခါးဝမှာ
 ဥပေက္ခာစာသွားနဲ့
 ခပ်ပါးပါးလေး
 အလှိုင်းခံလိုက်ရတာ ငါ...ပေါ့။

အလွမ်းသံစဉ်တွေ
 ပေးကျဲနေတဲ့ ငါ့ရင်ဘတ်ဟာ
 ဒဏ်ရာတွေဗလပွန့်
 ဝေဒနာတချို့ကို အန်ချ
 အမြင်မှာ အဆင်းလှပေမဲ့
 တကယ်တမ်းကျတော့
 သောကအစိုင်အခဲလေးတွေပါလေ။

မောင်မျိုးမွန်

စကားထဲ ထည့်ဖြောင့်ရဖို့

ဒီကနေ့ စီးဆင်းသွားတဲ့ ခေတ်ရေစီးကြောင်း

လက်ရှိအဝကို အယ်လောက် တိုက်စား ဒို့ဖို့လဲ

ခုနက်စွ
မောင်မျိုးမွန်

အလွမ်းနဲ့ဖြောက်ဖြောက်။

အခုလို ကြေကွဲနေရုံက ဇာတ်ဆန်လွန်းလှပါတယ်။

ထွက်ခွာသွားတဲ့ မိုးသားတိမ်တိုက်တွေ
ကောင်းကင်ဆီ ပြန်မလာကြတော့ဘူး။

ကိုယ့်ရင်ခုန်သံ ကိုယ်ပြန်စမ်းကြည့်တော့
ဘာမှ တုံ့ပြန်မှု မရှိတော့တာ သိရတယ်။

ရှက်မှု သေမှုဆိုတာကို
အသက်တစ်ချောင်းဆိုတဲ့ပေတံနဲ့ပဲ တိုင်းတာလို့ရသလား။

မရေရာမှုများ—

မသေချာမှုများ—

ဝေဝါးလာမှုများ—

နုလုံးသားတစ်ခုလုံး ဆွတ်ဆွတ်ဖြူတဲ့အထိ
ကျနော် ရိုးသားမိနေခဲ့တာပါ။

ပြီးခဲ့တဲ့ ကိစ္စအားလုံး

မပြီးဆုံးသေးတာ သေချာသမျှပေါ့။

စီးချင်းထိုးဖို့ ကောင်းတဲ့နေ့
မောင်မျိုးမွန်

ဘယ်လိုလဲ... ကိုယ့်လူရဲ့

ဒါဟာ

ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်ပဲ စိုက်ပျိုးခဲ့တာမဟုတ်လား

ရိတ်သိမ်းဖို့ကျမှ ပခုံးတွန့်မပြန်လေ။

ကစားသမားတွေအကြိုက် ရာသီဥတုထဲ

ယဉ်ပြိုင်မှုသာ အဓိကမှန်ခဲ့ရင်

ခွက်ချင်းသာ ခတ်လိုက်ကြပါတော့

ကယ်တင်ရှင်ကို မျှော်တဲ့သတ္တိနဲ့

သူရဲကောင်းတွေ ခံချင်လို့တော့ မရဘူး။

ကိုယ့်ဘာသာ ကုလားဖန်ထိုးပြီး

ကိုယ့်ဖဲကိုယ် ချိုးထားတာတောင်မှ

ဖဲခိုးရိုက်ချင်တဲ့ စိတ်ဓာတ်တွေလေ

ပုပ်အဲ့အဲ့ တိမ်ဆိုးတွေ တွားတက်လာခဲ့ပေါ့

ကြည့်လင်သန့်စင်တဲ့ ဟောဒီကောင်းကင်မှာ...။

ရင်ဆိုင်ရဲစမ်းပါဗျာ

နောက်ကျောကနေ ဓားသွေးသံပေးရင်း
အပြုံးအတေးစာရင်းယူနေတာထက်စာရင်
ယောက်ျားကောင်းတို့ရဲ့ စိတ်ဓာတ်မျိုးနဲ့
အရိုးသားဆုံး ရဲရဲဝံ့ဝံ့ စိန်ခေါ်လိုက်စမ်းပါ။

မိမှာ ကိုယ်ကျွမ်းကျင်ယုံကြည်ရာ ကိုယ်ရွေးကြ
ကိုယ့်ခြေရာတွေပေါ် ကိုယ့်ဘာသာ စိတ်သန့်ကြ
ပွဲကြည့်ပရိသတ်တွေရဲ့ အလယ်မှာ
လောကသဘာဝတရားရဲ့ အလယ်မှယ
ကိုယ့်ရင်ကိုယ်ခွဲ ရဲရဲသာ လက်ခမောင်းခတ်ပေရော့။

နေရာထိုင်ခင်းရွေးချယ်ဖန်ခါထားတဲ့ဒေသ
က- ပွဲလိုက်ကြည့်ရဲ့
တစ်ခုတော့ရှိတယ်...ကိုယ့်လူ
အမှန်တရားဆိုတာ နည်းနည်းတော့ခါးတယ်။

စကားဝိုင်း

မောင်မျိုးမွန်

စိတ်အာရုံကို ခုန်ဟပ်သွားတဲ့ဖြစ်ရပ်များနဲ့
စိတ်အာရုံက ထိုးဟပ်လိုက်တဲ့ ဖြစ်ရပ်များ
စားပွဲတစ်ဝိုင်းတည်းမှာ မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်မိကြတယ်။

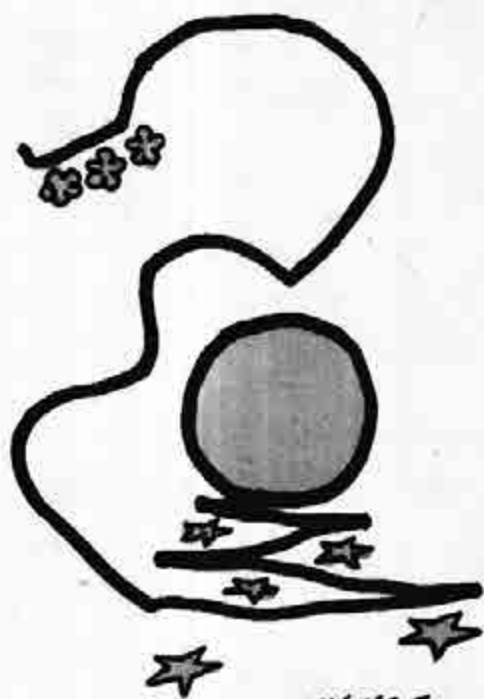
အမှန်တကယ် ဖြစ်ပျက်မှုများက အမှန်တကယ်ပြီးဆုံးသွားခဲ့ပါပြီ
တစ်မိမိနဲ့ စတင်ဖြစ်ပွားမှုများကတော့
သတိရသမျှ အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ
အဖန်ငါးရာမက ဖြစ်ပျက်နေရဆဲ။

ဘယ်သူတွေဟာ သရုပ်ဆောင်ကောင်းခဲ့ပါသလဲ
ဘယ်သူတွေဟာ သရုပ်မှန်မှာ ဇာတ်အနာဆုံးလဲ
ဝေဖန်သူတွေကရော ဘယ်အခန်းမှာ ပါဝင်ခဲ့သလဲ
ကိုယ်တိုင်မပါဝင်ခဲ့တဲ့ ဖြစ်စဉ်များ
ဂန္ထဝင်တွင်မဟုတ်အကြောင်းအရာတွေ သမိုင်းဝင်လာခဲ့။

စကားထဲထည့်ပြောနေရပြီ
ဒီကနေ စီးဆင်းသွားတဲ့ ခေတ်ရေစီးကြောင်း
လက်ရှိဘဝကို ဘယ်လောက်တိုက်စားခဲ့ပြီလဲ
ထူးထူးခြားခြားလတ်တလောဖြစ်စဉ်များ
ကိုယ့်အိပ်မက်ထဲ မဆိုင်သူတို့ ဝင်ရောက်စွက်ဖက်မှုတွေ။

ခင်ဗျားတို့ရော ဝင်မပြောချင်ကြဘူးလား
အဲဒီတုန်းက ကိုယ်တိုင်ပါဝင်ခဲ့ဖူးတဲ့
လူသားဆန်တဲ့ အပြုအမူဖြစ်ရပ်တွေကို—။ ။

မြောင်ကြီးသန့်

MANGA NO. 1

မိမိတို့ မြောင်ကြီး

မြောင်ကြီးပန်းချီတစ်ချက်ကို မြောင်ကြီးသွားဖို့စာတိုက်

(ချစ်သူလေးရေ)

ပန်းချီကားကြီးထွက်တော့မယ်

ဆည်းဆာရီမှာ သီတဲ့တေး
နောင်ကြီးသန့်

အနောက်ဘက်ပြစ်ရိုးဆီ
ငွေပျိုင်းတွေ ပျံသန်းနေပြီလား
ပြက်ခင်းပြင်မှာတော့ စီးကရက်တို့တွေပြန်ကျ
ငါ့မျက်ဝန်းတွေလည်း ဝေ့ဝေ့သီ...လို့
မင်းပြန်မလာတဲ့ ညနေရီပါကွယ်။

ဂစ်တာအိုလေးမှာ
ဆည်းဆာကို ချည်နောင်ထားပါ့မယ်
ငါ့တေးသံတွေ တုန်ခါဆဲ
ကျမုက်ရည်တွေ လှိုင်လှိုင်ဝဲပေါ့
မင်းပြန်မလာတဲ့ ညနေထဲမှာ။

ဆုံစည်းခွင့်ကိုမှ ချိုးဖဲ့ရက်သူရေ...
အစွဲအလမ်းက အလွမ်းကို စိုက်ပျိုး
ကြေကွဲခြင်းထဲ တိုးသထက်တိုးဝင်
ငါလေ... အိပ်မက်နယ်ကျွဲခွဲပြီပို့။

သရဖူမဂ္ဂဇင်း၊ သံယောဇဉ်ရုပ်ဝန်းအချစ်ကဗျာ၊
အောက်တိုဘာ၊ ၂၀၀၀

ဝေးလူခါနီး မျက်ရည်တစ်စက်အလို နောင်ကြီးသန့်

ပန်းခြံတဲ့ အဝေးပြေးကားဂိတ်တစ်ခုမှာ
 အတိတ်ကို ချန်ထားထွက်ခွာမယ့် အပြုံးပွင့်ပိုင်ရင်ကို
 တိတ်တိတ်လေး နှုတ်ဆက်ဖြစ်တဲ့ ညနေ
 အဝေးဆုံးလောက်ဝေးတဲ့ ဌာနေကို သွားတော့မှာလားကွယ်
 ပန်းလျှိုးကွယ်လျှိုး မျက်နှာတစ်ခုက
 မင်းကို ကွဲကွဲရှုရှု လိုက်ပါနှုတ်ဆက်နေပါတယ်။

ဝေးလူခါနီးအချိန်ပါ ...
 အလွမ်းဆိုလို့ မြူတစ်မှန် မကျန်တဲ့ မျက်ဝန်းလေးတစ်စုံနဲ့
 ဝေးလူခါနီးအချိန်ပါ...
 တခုတ်တရ နာကြည်းလွယ်တဲ့ နှလုံးသားလေးတစ်ခုနဲ့
 ဝေးလူခါနီးအချိန်ပါ...
 တစ်ခါက ချစ်ခြင်းကို ဆူးလိုထွင်နိုင်ခဲ့တဲ့
 လက်ကလေးတစ်ဖက်နဲ့
 ဝေးလူခါနီး အချိန်ပါကွယ်။

မင်းရဲ့ အဆုံးအဖြတ်တွေက ငါ့ဆီ
 ပြန်မလာစေတဲ့ အခြေအနေ
 မင်းရဲ့ ပြတ်သားမှုတွေက ငါ့ကို
 ပြားလိုဖောက်ထွက်ပြီးတဲ့ အချိန်အခါ
 ငါ ဆိုတဲ့ ကောင်ကတော့
 မှားယွင်းမှုတချို့က ပေးတဲ့ ဆုလာဘ်တွေနဲ့ကောင်ပါ
 ငါက မင်းဖတ်ပြီး မေ့ပြီးသား အသည်းကွဲကဗျာတစ်ပုဒ်ပါ
 ငါက ကားထွက်ရင် လွင့်ဝဲလိုက်ပါချင်တဲ့
 သစ်ရွက်ကြွေပါကွယ်။

“အဆုံးအရုံးတွေကြောင့် ရွာသွန်းတဲ့ ဝမ်းနည်သီချင်းကို
 မျက်ရည်လို့ မင်းမှားလည်လာတဲ့အခါမှ
 ဒီလူသားကို ရှေ့ကလေးလောက် သတိရပါစေ”
 ခုချိန်မှာတော့
 နေညိုပန်းချီတစ်ချပ်ကို ဖြတ်နင်းသွားဖို့အတွက်
 (ချစ်သူလေးရေ...)
 ပန်းခြံကားကြီး ထွက်တော့မယ်။

သရဖူမဂ္ဂဇင်း၊ သံယောဇဉ်ရုပ်ဝန်းအချစ်ကဗျာ၊
 နိုဝင်ဘာ၊ ၁၉၉၈

အသံမဲ့ခဲ... တူရိယာ နောင်ကြီးသန်

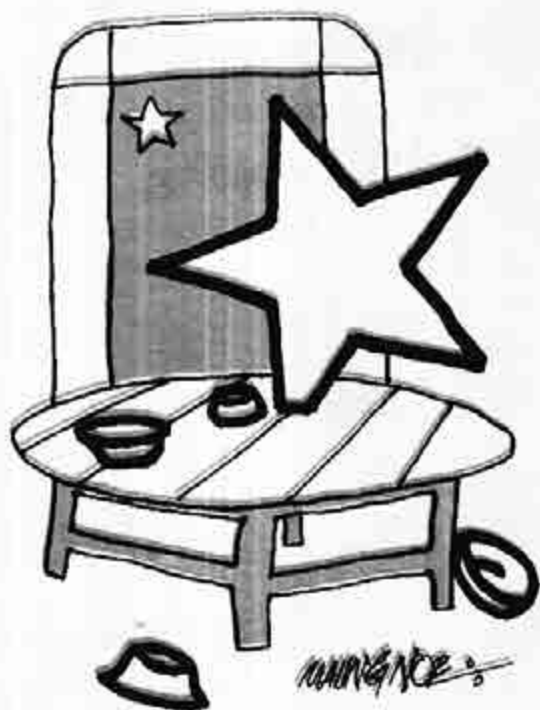
အဲဒီမှာလေ...

ကလေးတွေက ကစားနည်းတွေကို မေ့ကုန်လေရဲ့
လူကြီးတွေက အတွေးစတင်ချို့ကို သတိမရတော့ဘူး
လက်သီးဆုပ်ထားတဲ့နေ့တွေထဲ
လက်ဝါးဖြန့်ထားတဲ့ညတွေက နေ့ညမရွေး
အနာဂတ်တေးတွေက အေးစက်နေလေရဲ့။

အံ့ကြိတ်ထားတဲ့ ဝမ်းရေနဲ့
အတူ သွေးတဲ့ စားဟာ မျက်ရည်တစ်စက်ဆီ
ဘာကို ဘယ်လိုယုံကြည်ရမလဲ မေးကြည့်တဲ့အခါ
အဖြေဟာ
မေးခွန်းထဲ ပုန်းပြီး တုန်ယင်နေသတဲ့။

ရိုးသားမှုကို တိုးမပေါက်တဲ့မနရောင်
ငါတို့ဆီကိုလောင်မှာပေါ့
စာနာတတ်တဲ့နားတွေအတွက်
အက္ခရာအဝေးဆိုတာလည်း
ထည့်မတွက်နဲ့ဟေ့
နာကျင်မှုအတိုင်း လိုက်ခဲ့ကြတယ်
ငရဲခန်းလည်း တို့ဆက်မယ်... တဲ့
မျက်နှာဖွဲ့လည်း
အသည်းက ခေါင်းမော့တတ်တယ်။

ရှာမိုးရင်

ဒါရောမှာ ကြယ်တစ်စင်း၊ ညွတ်ယွင်းတဲ့စာလင်းနဲ့
မိဘားစုထမင်းပိုင်းထဲ
နှစ်ကိုယ်စာလောင်ကျွမ်း
ခေတ်စာပျက်ကြီးရဲ့ ဝန်ဆောင်လုပ်တွေကို
မခိုင်ဝန်ထမ်းပို့လို့

ငါတို့မိသားစုထမင်းပိုင်းထဲ
 တော်လှန်ရေးတွေ
 ပြုတ်ကျလာနေတယ်
 ရာမိုးဇင်

အဖေ့ရဲ့ အားကောင်းမောင်းသန်ချိန်က
 ခွဲထားရတာတဲ့ ထင်းပေါက်ခြမ်းတွေကို
 အမေ့ရဲ့ မိုးရွာတုန်းခံထားခဲ့ရတဲ့ ရေတွေနဲ့
 နွေစပါးလေး ကြိုတ်ခွဲချက်ပြုတ်ပြီး
 ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကိုတွေရဲ့
 ငါးရှာဖွားရှာ ဟင်းစားသေးနတ်မှာ
 ညီမလေးခင်းကျင်းချယ်သထားရတာတဲ့ထမင်းပွဲကို
 အေးချမ်းလက်ဆုံ အတူ နွဲ့ခဲ့ကြတယ်။

အဖေက ရေဒီယိုနားထောင်ပြီး
 မိုးလေဝသ ကြေညာတယ်
 တိုင်းရေးပြည်ရာ ထုတ်ပြန်တယ်
 ကျန်းမာရေးအထွေထွေ သတိပေးတယ်
 ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကိုတွေက
 ခေတ်စနစ်ရဲ့ပညာရေးကညစ်ဆန်နဲ့
 အနာဂတ်ရဲ့ ကျောက်သင်ပုန်းပေါ်
 အမေ့ရဲ့ ကံ့ကျလက်လှည့်အဖြစ်
 ဝလုံးတွေကို အလှအယက်ရေးခြစ်နေခဲ့ကြ
 ကျွန်တော်တို့ရဲ့ကောင်းကင်မှာ
 အံ့ဂုက်တွေ ရှိခဲ့မှန်း မသိကြ
 အဖေပေါ့ အဲဒီအံ့ဂုက်ထဲ ကျွဲဝင်သွားခဲ့ရာ
 အမေ့မှာ ကြယ်တစ်စင်း ချွတ်ယွင်းတဲ့အလင်းနဲ့
 မိသားစုထမင်းပိုင်းထဲ
 နှစ်ကိုယ်စာ လောင်ကျွမ်း
 ခေတ်အပျက်ကြီးရဲ့ ဝန်စည်စလယ်တွေကို
 မနိုင်ဝန်ထမ်းပိုးလို
 တစ်စ တစ်ဝနဲ့ တစ်စ တစ်စ လွင့်စဉ်
 ထမင်းပန်းကန်ထဲက ထမင်းစေ့တွေ
 ကြမ်းပြင်ပေါ် ဖိတ်စဉ်သွားသလိုမျိုး
 စနစ်ဆိုးရဲ့တော်လှန်ရေးတွေက
 ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဒေသချမ်းပူတွေကို
 ဝင်တိုးလာနေခဲ့တယ်။

ဘာတစ်ခုမှ မဖီဆန်ခဲ့ပေမဲ့
အကြမ်းဖက်မှုဟာ
ဝါတို့ထမင်းလုပ်တိုင်းကို ပုတ်ချပစ်ခဲ့
မှဆိုးက သိုးရေခြံ
ကျွန်တော်တို့ မလုံခြုံတော့ဘူးအမေ
အဲဒီလိုပြောရင်း အစ်ကိုကြီးလည်း
ကြယ်တွေ့ရဲ့ ပညာရေးစစ်တလင်းထဲ
လူစုမကွဲဘဲ ကျောင်းတော်ထဲ ဝင်ရောက်သွားခဲ့ရ
အခုအချိန်အထိ အမေလေ
ညီမလေးခူးလာပေးတဲ့ စံပယ်ဖြူတွေကို
ဘုရားမှာလှူ
တုန်ယင်တဲ့ လက်ဆယ်ပြာအုပ်မိုး
နဖူးမြေစိုက် ဦးခိုက်ရှိခိုးလိုက်တိုင်း
မိသားစုထမင်းခိုင်းလေးထဲ
မတော်လှန်ရသေးတဲ့ တော်လှန်ရေးတွေ
ထပ်ပစ်မထည့်ပါစေနဲ့ အရှင်ဘုရား
အဲဒီလို ဆုတောင်းတွေနဲ့
ကောင်းကင်ကြီးရဲ့ ပောင်းလောင်းပေါက်ထဲက
ဘယ်ဆီပျံ့ထွက်သွားမှန်းမသိရတဲ့
ကြယ်အရိုင်းတွေကို
ကျွန်တော်တို့ အမေလေ
ပရိသေဝတွေနဲ့ ချောင်းလှိုး

လမ်းမဟုတ်တဲ့ လမ်းပေါ်ကကဗျာ
ရာဇိုးလင်

ကဗျာစားကို
ကဗျာစားအိမ်ထဲ ဆွဲနှုတ်ပြီး
ကဗျာကို ခုတ်ချလိုက်တော့
ကဗျာဟာ သွေးစိမ်းရှင်ရှင်နဲ့
ထွက်ကျလာတယ်...

အဲ့ဒီကဗျာဟာ
လူ့ကျင့်ဝတ်သိက္ခာမဲ့ပြီး
လူကိုလူချင်း သတ်ဖြတ်စားသောက်ရမှ
လူပီသ လူစဉ်မီတဲ့ခေတ်ကို ထမ်းလို့၊

အဲ့ဒီကဗျာဟာ
မိန်းမရွှင်မလေးရဲ့ လျှပ်ပေါ်မှုကို
စာဆိုတောင်းဝင်း အကြည့်ရိုင်းတွေနဲ့
သာသမီးချင်း စာနာစိတ်ကင်းပဲ့ရန်ဖြစ်လို့၊

အံ့ဒီကဗျာဟာ

မေ့ပြည့်စုံအောင် မောင်းတဲ့ လေယာဉ်ကိုစီးပြီး
ငါးရာခိုင်နှုန်းတီးတိုးစကားဆိုရင်း
ကျောမွဲတွေရဲ့ ရင်အုံပေါ်
ကွင်းအမှတ်နဲ့ ဆင်းသက်လို့။

အံ့ဒီကဗျာဟာ

မျက်နှာဖုံးစွပ် လူသတ်သမားတွေ ငှားရမ်းပြီး
ကမ္ဘာက အလိုရှိနေတဲ့ စစ်သွေးကြွတွေကို
ဘာသာရေးအခြေခံတွေ သင်လို့။

အံ့ဒီကဗျာဟာ

လူဆင်းရဲတွေ နေထိုင်ရာ ရပ်ကွက်ထဲက
ရေဒီယိုထဲဝင်အော်ဟစ်နေတဲ့
မဲဆွယ်စည်းရုံးရေးတွေ ဖြစ်လို့။

အံ့ဒီကဗျာဟာ

မွေးထားတဲ့မီးတောက်တွေကို
မီးခဲပြာဖုံး မဖြစ်စေဖို့
ပီးလောင်ရာလေပင့် သင်တန်းတွေဖွင့်လို့။

အံ့ဒီကဗျာဟာ

ငွန်သွားရဲ့ ကိုယ်ဟန်ပြမှုတွေလို
နီဒါန်း စာကိုယ် နီဂုံး အခမဲ့ အဆုံး
ရဲရဲတင်းတင်း ပြောင်တလင်းခါလို့။

အဲ့ဒီကဗျာဟာ

ဖြေရှင်ခြင်နဲ့ ဖြေလျှော့ခြင်းကို

ပြဿနာတွေ စံထိုးပြီး

လုပ်ထုံးလုပ်နည်းတွေနဲ့ အမှည့်ခြွေ ခြွေဖို့

ဂုဏ်ဖဲတစ်ချပ်ကို မှောက်လို့။

အဲ့ဒီကဗျာဟာ

ရှိတာလေးနဲ့ လှအောင်ဝတ်ဆင်ပြီး

မရှိတာ လှမသိစေဖို့

ဆင်းရဲသားပပျောက်ရေး၊ စီမံချက်တွေကို

အကောင်အထည်ဖော် ဆောင်ရွက်လို့။

အဲ့ဒီကဗျာဟာ

မောင်ချောနွယ်ရဲ့ ဝပ်ကျင်းထဲက

ယုန်တစ်ကောင်းရဲ့ သစ္စာတရားတွေနဲ့

သစ္စာနီရဲ့ တောသုံးထောင်နဲ့ စက္ကူသစ်ပင်တွေကို

မီးတွေရှို့လို့။

အဲ့ဒီကဗျာပဲပေါ့

ကဗျာဆရာတွေရဲ့ လမ်းမှာ

ပြဒါးတစ်လမ်းသံတစ်လမ်းတွေဖြစ်ပြီး

ငြိမ်းချမ်းရေး၊ ကမ်းလို့ လှမ်းလို့မရ ဖြစ် ဖြစ် နေခဲ့တာ။

သွေးရူးသွေးတန်းမြစ်
ရာပိုးဝင်

ပင်လယ်ဆီမသွားရဲတဲ့မြစ်တွေက
သက်ပြင်းတွေ တဝန်းဝန်းရိုက်ခတ်
ကျောက်ဆောင်ပေါ်မှာ
ခါးတထောက်ထောက်နဲ့
မတ်တပ်ရပ်ပြီး နေကြတယ်
ပြယုဂ်တွေသာ ထောင်းလမောင်းထထုမတ်ပြီး
အစာငတ်တဲ့ ဗေဒါတွေလည်း
မြစ်စီးရာတနွယ်မငင်တတ်ခဲ့ကြ
ရာဝင်ရဲအင်္ကျီမှာဝမ်းပိုက်ရာတချို့နဲ့
တွားသွားနေခဲ့ကြ
ယဉ်ကျေးမှုထူလပျပ်နဲ့
ပိုက်မဲကောက်ကျပ်ဖူးခဲ့ကြ

လရောင်တဖျပ်ဖျပ်အလင်းနဲ့
 ငြိမ်းချမ်းရမှာလည်း ပျင်းခဲ့ကြ
 လူတွေက သူ့ကျောပေါ်နင်းပြီး
 လှော်ခတ်သွားခဲ့ကြ
 ရေနစ်ခါမချိုးတဲ့ မြစ်တစ်မြစ်မှာပဲ
 ရေနစ်ခါနစ်ခဲ့ကြ
 စိတ်မြန်လက်မြန်ကိုယ့်ပေါင်ကိုယ်
 လှန်ထောင်းခဲ့ကြ
 ရေလိုက်လွဲချော်တဲ့ပုံပြင်ဟောင်းကို
 ဘဝဟောက်ပက်သင်္ဂြိုဟ်ခဲ့ကြ
 ချောင်းကောလေးရဲ့ ဥစ္စံမှာလူရာဝင်နေရစ်ခဲ့ကြ
 ဒီလိုနဲ့ပဲ
 မေခလောနတ်သမီးရဲ့
 ကယ်တင်ခြင်းခံကြရဖို့
 ပင်လယ်ဆီပသွားရဲတဲ့မြစ်ခဲများ
 သက်ပြင်းတွေ တခုနဲ့တခုရိုက်ခတ်
 ကျောက်ဆောင်ပေါ်မှာ
 ခါးတထောက်တောက်နဲ့
 မတ်တပ်ရပ်ပြီး တောင့်နေကြတယ်။

ကောသုယံ မြင့်

ကာရန်မပါဘဲ ကမ္ဘာတစ်ပုဒ်ဟာ
အနှုတ်အသိမ်း မဆာသပ်ဘဲ ကလောင်တစ်ခုအတွက်
ခါးသီးဘဲ အတိတ်ပျက်တွေကို ရုပ်သိမ်း
ဒီကောင်းရဲ့ ရာသီခင်းမှာ
ငါ တိတ်တိတ်လေး ငြိမ်းချမ်းချင်တယ်

အဖေ
ကေသွယ်မြင့်

နေခြည်လင်းလင်း၊
လမ်းသာသာ
ကမ္ဘာကို...
ရတနာတွေသာပေးခဲ့

နွေးထွေးတဲ့
ကောင်းကင်ပြာလေး။

ရင်မျှော်ပိတောက် ကေသွယ်မြင့်

မျှော်ခွင့်တွေ မရှိတော့ဘူးလားကွယ်
ဦးဦးဖျားဖျားဆိုတဲ့ ခံစားမှုအတွေးနဲ့
နွေဦးရဲ့ ကြာခြည်ဖွင့်စတေးမှာ
သင်သင်းလေးပွေးတဲ့ ပိတောက်ရနံ့တို့လွင့်ပြယ်...။

ရင်နဲ့ အပြည့်လွယ်ခဲ့သော ပန်ဆင်ခွင့်များ
အားခဲထားတဲ့ ဆံနွယ်စဖားလျားဝေ
ကြွေပါစေ ကောက်ယူမယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း
ရင်မျှော်ပိတောက်နဲ့ စောင့်ခဲ့ရပေမဲ့
စင်တော်ကောက်ချိန်မှာမှ အရိပ်တွေစွေစောင်းခဲ့...။

မျက်နှာလွှဲလိုက်ပါတော့ မြန်နွာ
 ကြေမွနေဆဲပဲ ဝေရယ်မှာ
 ရင်ခုန်သံတွေ ပြာမဖြစ်ခဲ့ပါဘူး
 အချစ်ဦးရဲ့ ပိတောက်ခက်အတွက်
 ရင်နဲ့ရင်ပြီး ခင်းခဲ့ရသော စစ်မက်များ
 လက်တံတိုတွေသာ နေရာယူသွားရှာခဲ့...။

မဲ့လက်စပေမဲ့ ပြုံးပါရစေ
 သစ္စာရေ နွေသင်္ကြန်အနွမ်းနဲ့
 လွမ်းမောနေဆဲကေသာနုမှာ
 ချစ်သူရတနာတစ်ပွင့် တင်ဖို့အရေး
 ငါ
 အသက်ပေးရစေဦး...စောင့်ချင်တယ်...။

သရဖူမဂ္ဂလင်း သံယောဇဉ်ရုပ်ဝန်းအချစ်ကဗျာ
 ပြီး ၂၀၀၂

ဆောင်းပြက္ခဒိန် ကေသွယ်မြင့်

ပုလဲနှင်းငွေ သက်ဆင်းစေဖို့
နေမင်းကို ခဏ လက်ကာ
ဒါ
ရာသီတစ်ခုရဲ့ ပြယုဂ်ပါ... ဒီစင်ဘာ၊

ကာရန်မပါတဲ့ကဗျာတစ်ပုဒ်ဟာ
အနတ်အသိမ်းမသေသပ်တဲ့ ကလောင်တစ်ခုအတွက်
ခါးသီးတဲ့အတိတ်ပျက်တွေကိုရုပ်သိမ်း
ဒီဆောင်းရဲ့ ရာသီစိမ်းမှာ
ငါ တိတ်တိတ်လေး၊ ငြိမ်းချမ်းချင်တယ်။

နဂါးစည်းဝါး အတိအကျနဲ့
နှင်းမင်းသမီးရဲ့ ကဗျာလွတ်အကမှာ
တူရိယာတစ်ခု တီးခတ်သံရဲ့ မှော်ပညာ
သီးသန့်ကမ္ဘာတစ်ခုကို ဖန်တီးခဲ့ပါသလား။

ခပ်ပါးပါးမက်တဲ့ အိပ်မက်တွေ
ကျေပျက်လွယ်တဲ့ ကတိတွေနဲ့
ရာသီတစ်ခုဘည်းမှာပဲ လွဲခဲ့တဲ့ အောက်တိုဘာ
ပြာဘေဘဲ အေးတဲ့ဆောင်းမှာ
ပျော်လင့်ခြင်းလေးကျပျောက်ခဲ့တဲ့ ဒီစင်ဘာ
နှင်းတွေ့ရောင် ပြာလို့...

ကဏ္ဍများ

ရင်ခန့်သံ မပါတဲ့ လက်ချောင်းတွေ
ဘယ်လိုနည်းနဲ့ နွေးထွေးစေမှာလဲ
ရပြီပြန်မပေးနိုင်သောချစ်ခြင်းများက
တောင်ပုံရာပုံ...

ပေးပြီးပြန်မရလိုက်တဲ့ ချစ်ခြင်းများစွာ
လေနှင့်နယ်ကုန်...

အဟုန်ပြင်းပြင်း
ရင်ကိုဖြတ်ပြီး စီးဆင်းသွားခဲ့၊

ဒီလိုနဲ့

ကန္တာရယ် ငါရယ် ကံကြမ္မာရယ်
တစ်ရာသီကို သုံးခါပြောင်း
အတိမ်းအစောင်းမညီမျှတဲ့ လောကဓံမှာ
ဘဝရဲ့ ရစ်သမ်အသစ်က
လှေကားထစ်ဆန်လွန်းတယ်။

နေမကွယ်ပါစေနဲ့ဦး

ကောင်းလုံးတွေနဲ့ မျောလွင့်သွားသော ဆန္ဒများ
ထားခဲ့ခြင်းနဲ့ ထွက်ခွာခြင်းကြားမှာ
အလွှာပါးလေးတစ်ချပ်နဲ့
ငါ့စိတ်တွေကို ဖြတ်ပြီး ပိတ်ကာခဲ့၊

မျက်လုံးလေးတွေ မှိတ်လိုက်ပါ့မယ်ကွယ်
အလွမ်းခဲ လည်နေတဲ့ နာရီလက်တံနဲ့
လည်ပတ်ရင်း ပျောက်ဆုံးသွားတဲ့ နေ့ရက်တွေမှာ
ရှည်ရှည်ချက်သာ အမှန်ရှင်သန်မယ်ဆိုရင်
ဘယ်ပေဖော်ဝါရီကိုပဲရောက်ရောက်

ကမ္ဘာ

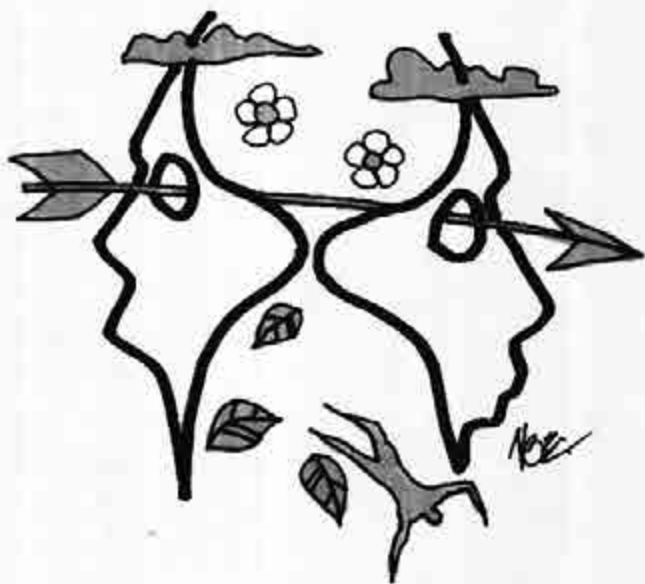
နင်းပျောက်တဲ့နေ့အထိ စောင့်ချင်တယ်။ ။

မွေးနေ့
ကေသွယ်မြင့်

သူမေ့
ငါမေ့
နာရီတွေဟာ
ရာသီစာတွေနဲ့ ပြည့်နက်

လရာနဲ့
အိပ်မက်
နှုတ်ဆက်ကြတဲ့ အချိန်။ ။

လမ်းရှင်

တစ်ယောက်ကစားသံသွင်းလှုပ်သား
နောက်တစ်ယောက်က အယ်ဒီတာ ပေါက်စနု
အခြားတစ်ယောက်က ဂျပန်အကျဉ်းဖြန့်
နှစ်ယောက်က ကွန်ပျူတာစာမိသမား
ကျွန်တို့တစ်ယောက်က လမ်းစားရေးသမား

စိတ်ချ
လင်းရ၌

ကိုယ့်အနာဂတ်တွေ ကိုယ်ပြန်ခုတ်ပစ်နေတဲ့
 လက်တွေ့ထဲမှာ
 ငါ့လက်တွေ မပါစေရဘူး စိတ်ချ။
 ကမ္ဘာမီးမလောင်ခင် ကိုယ့်သားကောင်တွေကို ကိုယ်ပြန်ချနင်းနေတဲ့
 ခြေထောက်တွေထဲမှာ
 ငါ့ ခြေထောက် မပါစေရဘူး စိတ်ချ။
 ကိုယ့်နိုင်ငံကိုယ်ပြန်ရောင်းစားနေတဲ့
 လက်မှတ်တွေထဲမှာ
 ငါ့ လက်မှတ် မပါစေရဘူး စိတ်ချ။
 ကိုယ့်ပလိုင်းထဲကစား ကိုယ်ပြန်ထုတ်ရိုက်တတ်တဲ့
 အောက်သိုးသိုး စိတ်အလေအလွင့်တွေထဲမှာ
 ငါ့ နှလုံးသား မပါစေရဘူး စိတ်ချ။
 ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ့်သာသနာ ကိုယ်ပြန်ဖျက်ဆီးပစ်တတ်တဲ့
 မိစ္ဆာဝါဒီတွေထဲမှာ
 ငါ့ အဘိဓမ္မာတွေ မပါစေရဘူး စိတ်ချ။
 ကိုယ့်ဇာတ်တူသား ကိုယ်ပြန်စားတတ်တဲ့
 ပါးစပ်တွေထဲမှာ
 ငါ့ ပါးစပ် မပါစေရဘူး စိတ်ချ။
 ကိုယ့်ဥယျာဉ်ထဲကပန်း ကိုယ်ပြန်ချိုးဖဲ့ပစ်တတ်တဲ့
 ယဉ်ကျေးမှုတွေထဲမှာ
 ငါ့ ယဉ်ကျေးမှု ဘယ်တော့မှ မပါစေရဘူး စိတ်ချ
 စိတ်ချ စိတ်သာချ။

ဘားလမ်းရက်စွဲများ လင်းရဋ္ဌ

ဘားလမ်း

၁၉၉၇

အင်းလေး တစ်

ပခုက္ကူ တစ်

ဟင်္သာတ သုံး အပေါင်း တစ်

အမှတ်တမဲ့

ရင်ဘတ်ချင်း တိုးတိုက်မိကြတယ်။

တစ်ယောက်က တေးသံသွင်းလုပ်သား
နောက်တစ်ရောက်က အယ်ဒီတာပေါက်စန
အခြားတစ်ရောက်က ဂျပန်အကျဉ်းပြန်
နှစ်ယောက်က ကွန်ပျူတာစာစီသမား
ကျန်တဲ့တစ်ယောက်က လမ်းဘေးဈေးသည်
အပေါ်စား

ဒါပေမဲ့ ကဗျာကိုတော့
ချစ်ခဲ့ကြတယ် သိပ်ချစ်ခဲ့ကြတယ်
ပလက်ဖောင်းပေါ်က လက်ဖက်ရည်
တစ်ခွက် နှစ်ယောက်နှုန်းနဲ့ သောက်ခဲ့ကြတဲ့နေ့စွဲများ
တစ်ယောက်အိပ်ခြင်ထောင်သေးသေးလေးထဲ
ကန့်လန့်ဖြတ်ရင်ချင်းအပ် ကျောချင်းကပ်ခဲ့ကြတဲ့
ညပေါင်းများစွာ
သုံးဖျို ကိုယ့်မရှိ မျှတေခဲ့ကြတဲ့ နေ့ညဉှစ်များ
လွမ်းဘယ် သိပ်ကိုလွမ်းတယ်။

ကလေးများ

ညဉ့်နက်နက်ညတွေထဲ
 သကြားမုန့်ဖက်ထုပ်ပူပူလေးလို့
 ထထအော်လိုက်တဲ့ ကောင်လေးရဲ့
 အိမ်ပြန်ချိန်တွေကိုလည်း လွမ်းတယ်
 လမ်းထဲက ဟော်တယ်ကြီးပေါ်
 ညညတက်သွားတဲ့ စကတ်တိုတိုလေးတွေကို
 ရင်ထုမနာနဲ့ နပြောတာသ စာနာခဲ့ကြတဲ့
 ငါတို့ရဲ့ အဖြူရောင် သဏ္ဍရာစံများ
 ပြန်ပေးပါ ပြန်ပေးကြစမ်းပါ လွမ်းတယ်။

အဲဒီတုန်းကတော့ ရန်ကုန်ကို တိုက်နေရတဲ့အချိန်ပေါ့
 သူ့ရဲ့ အလုပ်အယမ်းမှာ
 ငါတို့ သွက်သွက်ခါခဲ့ရဖူးတယ်
 တိမ်ညစ်တိမ်စုတ်တွေ
 ငါတို့ခေါင်းပေါ် ထမ်းထားခဲ့ရတယ်
 ဒါပေမဲ့ အနုပညာကို ဖွဲ့ဖက်ထားနိုင်ခဲ့ကြတယ်။

ငါတို့ ကွဲထွက်လာပြီးနောက်ပိုင်း
 ဆယ်စုနှစ်တစ်ခု ပြတ်သန်းကြအပြီးမှာ
 ကဗျာတွေ သေသွားသေ ရှင်သွားရှင်
 ငါတို့အထဲက တစ်ယောက်က
 အမေရိကမှာ တိုက်နဲ့ကားနဲ့
 နှစ်ယောက်က စီးနဲ့ပွားနဲ့
 နောက်နှစ်ယောက်က အယ်ဒီတာ
 တစ်ယောက်ကတော့ ကျောင်းဆရာ...။

ဗလာမြေ
လင်းရှင်

မသေချာဘူး

ဘာတစ်ခုမှ မသေချာဘူး

ဟောဒီမြေ ဟောဒီရေမှာ

မြန်မြန်သေဒီကလွဲပြီး

သေချာတာ ဘာတစ်ခုမှ မရှိဘူး။

မလုံခြုံဘူး

ဘာတစ်ခုမှ မလုံခြုံဘူး

ဟောဒီမြေ ဟောဒီရေမှာ

အစော်ကားခံရဒီကလွဲပြီး

လုံခြုံတာ ဘာတစ်ခုမှ မရှိဘူး။

မငြိမ်းချမ်းဘူး

ဘာတစ်ခုမှ မငြိမ်းချမ်းဘူး

ဟောဒီမြေ ဟောဒီရေမှာ

လက်နက်ကိုင်ထားတဲ့သူတွေကလွဲပြီး

ငြိမ်းချမ်းတာ ဘာတစ်ခုမှ မရှိဘူး။

မချောင်လည်ဘူး

ဘာတစ်ခုမှ မချောင်လည်ဘူး

ဟောဒီမြေ ဟောဒီရေမှာ

ခရီးတစ်ခုကလွဲပြီး

ချောင်လည်တာ ဘာတစ်ခုမှ မရှိဘူး။

မဖွံ့ဖြိုးဘူး

ဘာတစ်ခုမှ မဖွံ့ဖြိုးဘူး

ဟောဒီမြေ ဟောဒီရေမှာ

ဒုက္ခ သုက္ခတွေ ဖွံ့ဖြိုးတာကလွဲပြီး

ဖွံ့ဖြိုးတာ ဘာတစ်ခုမှ မရှိဘူး။

မစိမ်းလန်းဘူး

ဘာတစ်ခုမှ မစိမ်းလန်းဘူး

ဟောဒီမြေ ဟောဒီရေမှာ

ဆိုင်ဘုတ်တွေကလွဲပြီး

စိမ်းလန်းတာ ဘာတစ်ခုမှ မရှိဘူး။

မျိုလိုမကျတဲ့ ကမ္ဘာ
လင်းရင့်

သူမရဲ့ မျက်ရည်တွေက
 ငါနဲ့ ငါ့ကမ္ဘာပြေ တစ်ခုလုံးကို
 ရွံ့ရှိုသွားစေခဲ့ပြီ
 တစ်ခြမ်းကလင်း၍ တစ်ခြမ်းကမှောင်နေတဲ့
 ကမ္ဘာကြီးမှာ
 တစ်ခြမ်းက စိုပြည်လို့
 တစ်ခြမ်းက ငိုနေလို့
 တစ်ခြမ်းက ဝလင်လို့
 တစ်ခြမ်းက ဆာလောင်လို့
 တစ်ခြမ်းက စိမ်းလန်းလို့
 တစ်ခြမ်းက မငြိမ်းချမ်းလို့
 အိမ်မွေးတိရစ္ဆာန်တွေလောက်တောင်
 မတောက်ပြောင်နိုင်တဲ့ လူသားတွေရဲ့ ဘဝတွေနဲ့
 မိမိဝင်ရိုးပေါ် မိမိလည်ပတ်နေရတဲ့
 စကြဝဠာထဲက ဂြိုဟ်လေးတစ်လုံးရေ
 သန်းပေါင်း ခုနစ်ထောင်ကျော်ရစ်ထောင်နဲ့
 ဘယ်လောက်ကြာကြာရှင်သန်နိုင်ဦးမှာလဲ
 တချို့တွေက အဆမတန် ဝပြီးကြလို့
 တချို့တွေကျ အဆမတန် ပိန်လိုကြလို့
 ငါလေ အစားကောင်းလေးတွေ စားရတိုင်း
 အနေအထိုင်ကောင်းလေးတွေနဲ့ နေထိုင်ရတိုင်း
 ပျိုလိုမကျဖြစ်နေရတာ ကြာခဲ့ပါပြီ
 ကမ္ဘာကြီးရယ်။ ။

လင်းအောင်ဖြည့်

တစ်နေ့တစ်ခြား ပိုများလာတဲ့
အမနာပလွှင်းတွေထဲ
ခေတ်ဟာ
အကျော်တွေလည်း လွဲလို့

၇၀

လင်းအောင်ပြည့်

ခုနစ်ဆယ်...တဲ့

သူ့အရွယ်က

ညလိုမှောင်လာသလောက်

သူ့အရောင်က လလိုဝင်းပေ။

သူ့ရှင်သန်မှုရဲ့

အဓိပ္ပာယ်ဆိုတာ...

နတ်ပြည်မှာသာ ဖွင့်ဆိုနိုင်မယ့်

ခက်ဆစ်။

သူ့အချစ်မှာ...

အရောင်မပါ

အဆင့်အတန်းမပါ

နယ်မြေသတ်မှတ်ချက်မပါ

သူ့ကမ္ဘာဟာ သိပ်ကိုကျယ်ဝန်းတယ်။

သူ့အသက်တွေ ကြီးလာသလို

သူ့တန်ဖိုးတွေ မြင့်လာတယ်

၂၀၁၅ ရယ်...

သူ့ကို ဝယ်နိုင်ပါဦးမလားကွယ်။

အလွမ်းအစအနများ
လင်းအောင်ပြည့်

ညနေတစ်ခင်းလုံး
အထီးကျန်ခြင်းတွေနဲ့ မှိုင်းညှို့
ငါ့အလွမ်းတို့ ပရမ်းပတာ နိုင်လွန်းတယ်။

နယ်ခြားမျှင်း အတည်တကျနဲ့
တည်ပြီးကာစ ငါ့မြို့ဟောင်းလေးရေ
ငါ... နေခဲ့ဖူးတဲ့ အဲဒီရင်ပြေမှာ
ကြွ... ကျန်ခဲ့ရာတဲ့ ပန်းတစ်ပွင့်အတွက်
အလွမ်းတွေလည်း
သက်တမ်း ရင့်ရတော့မယ်ကွယ်။

“စည်း” ဆိုတာ

နီးနေပေမဲ့

ကျော်ဖို့ခက်တဲ့ တံတိုင်းတစ်ချပ်ဖို့

အထပ်ထပ် မြည်တမ်းနေတဲ့

မမိမကမ်း ငါ့ခေါ်သံတွေလည်း

အမှောင်ယံထဲမှာပဲ ပဲ့တင်ထပ် ကျန်ခဲ့ပါပြီ။

အကြင်နာသီချင်းတွေ နစ်ယောက်အတူ ဆိုဖို့

မျှော်လင့်ချက် ကြီးတွေ

အသေအချာ ညှိထားခဲ့တဲ့

ငါ့အနာဂတ် ဂစ်တာအိုလေးရေ

ကြော့ကွဲတေးတွေ အကြိမ်ကြိမ် ဆိုရင်း

ငါ တစ်ယောက်တည်း

ကွဲကြဲနေရတဲ့ ညတွေအတွက်

လက်ကွက်မေ့ ကြီးပြတ်လို့

ငါ့အလွမ်းဇာတ်

ဘယ်အချိန်မှ တစ်ခန်းရပ်ရပါ့မလဲကွယ်။

သရဖူမဂ္ဂဇင်း၊ သံယောဇဉ်ရုပ်ဝန်းအချင်းကဗျာ

ခေတ်
လင်းအောင်ပြည့်

အလွဲတွေနဲ့
ပွဲကျနေကြတဲ့ လောကထဲ
ငါကပဲ
အသက်ရှူမှားနေခဲ့တာလား။

တစ်နေ့တစ်ခြား ပိုများလာတဲ့
အမနာပစ္စိုင်းတွေထဲ
ခေတ်ဟာ
အရောင်တွေလည်း လွဲလို့။

အမှန်တရားခမျာလည်း
ရန်များကို မရှင်းနိုင်သေးလေတော့
ရွာပြင်ရေပဲမှာပဲ
မျက်နှာငယ်နေရရှား။

ကြာလေနက်လေ
အဝိဇ္ဇာအမှောင်ထုတွေထဲမှာတော့
ခွေးဟောင်သံတွေသာ...
ပိုဆူညံလာခဲ့ပေါ့။ ■

ရွေး (စစ်ကိုင်း)

ရာဇဝင်တစ်စုံတစ်ရာကို ပြောပြနေတို
တန့် ဇာတ်တောင်ဘက်ဆို အဇာတ်တွေကို ပိုရှာဖွေရင်း
ဆည်းလည်း ခက်သံဟာ
ညကို ပိုမာသက်ဝင်စေခဲ့ဖို့

အဖြူရောင်ချစ်ခြင်းတေး သွေး (စစ်ကိုင်း)

တပြတ်တနိုး သိမ်းဆည်းထားခဲ့ရတဲ့ ချစ်ခြင်းကို
အလင်းတတ်နဲ့ ဖူးပွင့်ဖို့ နွေဦးသုံးခါ စောင့်ခဲ့ရတယ်
ဘယ်တော့မှ မေ့မရနိုင်မယ့် အသံဝါလေးနဲ့
အနားည့်ဆုံး အပြုံးတို့ကို အဓိပ္ပာယ်ဖော်တတ်ခဲ့ပြီ။

ပျက်ရည်နဲ့ နာကျင်ခြင်းများကို ချန်ထားရစ်ခဲ့
ဟောဒီ

အသစ်စက်စက် ငါ့ မျှော်လင့်ခြင်း ကမ္ဘာထဲမှာ
အဖြူရောင် သံယောဇဉ် ပဲ့တင်တွေနဲ့
နလုံးသားကို အထပ်ထပ် ရစ်နှောင်ဖွဲ့ထားရဲ့။

တစ်စုံတစ်ရာသော သစ္စာတရားအကြောင်းကို
လက်ဆောင်စာအုပ်ကြားက

တစ်သျှူးစလေးတွေက ပြန်ပြောပြလိမ့်
အဲသလို

နားလည်မှုတို့ တစ်ဖန် ဖွဲ့တည်သော ပျက်ဝန်းအကြည့်များထဲ
ငါ့ အသက်ရှင်သန်မှု ဥယျာဉ်မှာ ဖျော်ရွှင်မှုတို့
အခိုင်လိုက် ဖူးပွင့်နေကြပေါ့။

သရဖူမဂ္ဂဇင်း သံယောဇဉ်ရုပ်ဝန်းအချစ်ကဏ္ဍ
နိုဝင်ဘာ ၂၀၀၄

ပုဂံ
သွေး (စစ်ကိုင်း)

သမိုင်းနဲ့ရေးတဲ့
ရောင်စုံစုတ်ချက်တွေက
ကွေးလိုက်... ဖြောင့်လိုက်...
ထူလိုက်... ပါးလိုက်နဲ့
ရူပဆုံးအောင်လုတဲ့ ရှုမျှော်ခင်းတွေထဲ
ပန်းချီကားဟာ...
ဝင့်ကြားမှုတွေနဲ့... ရဲရင့်လို့...။

ရောဝတီ မြစ်ကမ်းနဖူးက
လောကနန္ဒာစေတီအပါးမှာ ရပ်ငေး
ထနောင်းပန်းပွင့်တွေဟာ... လင်းချင်တိုင်းလင်းမြဲဖူးဝေလို့...
ရာဇဝင်တစ်စုံတစ်ရာကို ပြောပြနေတဲ့
တန့်ကြည့်တောင်ဘက်ခီ အကြည့်တွေ ပိုလွှတ်ရင်း
ဆည်းလည်းခတ်သံဟာ
ညကို ပိုအသက်ဝင် စေခဲ့ပြီ...။

ဝဲကတော့တွေကြားက
 ရောဝတီဟာ
 တိတ်ဆိတ်ခြင်း တေးတစ်ပုဒ်ကိုဟစ်ကြွေး
 အလင်းတွေနဲ့ပြုဆွယ်နေတဲ့
 လ မင်းသမီးလေးဆီ
 မဖီမကမ်းနဲ့
 မျှော်... ငေး... လို့...
 ပကတိရှိနှင့်ပြီးသား
 အလှတရားနဲ့မှ အသားကျနေတဲ့ ပုဂံကို
 ဘာအရာနဲ့ ထပ်မံဖုံးအုပ်ပါနဲ့လို့...
 လတစ်ခြမ်းကွေး အလင်းကြားမှာ
 တိတ်တခိုး ပြောနေမိပါရဲ့...။

ရေတမာနဲ့ နွေတမာတို့ ယုက်ဖြာသန်းတဲ့ လမ်းကလေးမှာ
 သစ်ရွက်လေးတစ်ရွက် လေပြည်ဝှေ့တာကအစ
 တရဲရဲပြည်နေတဲ့ ထန်းရွက်တွေအလယ်
 အညာရနဲ့ ထုံသင်းနေတဲ့ မြင်ကွင်းအဆုံး
 အားလုံးဟာ နီးဝေးပြင် ပီပြင်တဲ့ ပန်းချီကားတစ်ချပ်ပေါ့။

လင်းအောင်ပြည့် နှင့် နှစ်ယောက်ပေါင်းတစ်ပုဒ်ဖွဲ့ပါသည်။

ချစ်သူနှစ်ယောက် သွေး (စစ်ကိုင်း)

တစ်ယောက်က တစ်ယောက်နဲ့လုံးသားကို မမြင်သာအောင် ဖုံးကွယ်
တစ်ယောက်က တစ်ယောက်ကို နာကျင်မှုတွေနဲ့ ထည့်ထည့်ပစ်ပေါက်
သမားရိုးကျမဆန် နှုတ်ဆက်စကားတွေနဲ့
တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ပွေ့ဖက်ကြ။

သပ်ရပ်စွာ မျှီသိပ်ထားတဲ့ ရင်ဘတ်တစ်ခုထဲမှာ
တစ်ယောက်က တစ်ယောက်ကို မပေးဖြစ်တဲ့ နင်းဆီတွေရှိတယ်
ချစ်ခြင်းတွေနဲ့ အပြားခတ်ထားတဲ့ အိပ်မက်နန်းကြီးမျှင်တွေလည်းရှိတယ်
ကမ္ဘာဦးကတည်းက အချစ်ဟာ ဘယ်ကိုစီးဆင်းစေရပါ့မလဲ
တစ်ယောက်က တစ်ယောက်ကို တံခါးပိတ်ထားတယ်။

တစ်ယောက်ရဲ့မျက်ရည်ကို တစ်ယောက်က မမြင်စတမ်း ဟန်ဆောင်ကြ
အတ္တအိုက်ဆိုဘားထဲမှာ
တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လေပီအားတိုင်းကြ
ပြီးတော့ (တိတ်တဆိတ်)
အလွမ်းတွေ မျက်နှာပြည့် စိုက်ပျိုးကြ။

“မချစ်ဖူး” တဲ့
တစ်ယောက်က တစ်ယောက်ကို အကာအကွယ်ယူကြ
အတွင်းသား နဲ့ရံဘက်ဆီမှာတော့
“သတိရခြင်း” သစ်ပင်တွေကိုယ်စီနဲ့
အဲသလို
တစ်ယောက်က တစ်ယောက်ကို လပြည့်ညတွေ ဝှက်ထားခဲ့ပုံများ။

အာယုဇာတိ

တို့ ကမ္ဘာဂါး ကျွန်ုပ် မာရူး
တစ်နှစ်ထက် တစ်နှစ် ဆိုးရွား
တစ်နှစ်ထက် တစ်နှစ် တိုးပွား
တစ်ခုခုတော့ ပွားနေဖို့

ရလဒ်
အယ်ကောင်း

ဆန္ဒနဲ့ တစ်ထပ်တည်းကျမယ့်
နာရီတွေကို
တစ်ခါတလေ ဖိတ်စာကမ်းလိုက်
တစ်ခါတလေ ပွဲဖျက်လိုက်နဲ့
ခန်းပြတ်မရတဲ့ ညတွေမှာ
မိုးရေချိုးခဲ့ပေါင်း များပြီ။

ကျောခိုင်းဒီပြီ ဆိုတဲ့အသိနဲ့
အရေအထပ်ထပ် ခြုံထားခဲ့တာတောင်
တစ်ခါတလေ အတွင်းဆုံးအလွှာဟာ
မင်းဖြစ်နေခဲ့သလို
တစ်ခါတလေ မင်းက ရေမြွေတစ်ကောင်လို
ငဲ့ကို အဆိပ်ပသင့်နိုင်ခဲ့ဘူးလေ။

ကံကြမ္မာ မသမာလိုက်ပုံများ
ဒိပ်မက်ဆို အကောင်းသား
ငါ့ ရင်ခန်းထဲက "မာန"အားလုံးနဲ့ရင်းပြီး
ဆွဲခဲ့တဲ့ တစ်ချပ်တည်းသော ပန်းချီကားပါ
ဆေးရောင်မပြယ်သေးသရွေ့
တစ်ခါတလေတွေ
အခါခါလည်နေဦးမှာပေါ့။

အချိန်မီ
အယ်ကောင်း

ဖို... မိတ်ဆွေတို့
အရင်ကတော့ ရှုမပြီးတဲ့
တို့ရဲ့ မိခင်ကမ္ဘာကြီးပေါ့
အချိန်မှန် နွေပိုးဆောင်းနဲ့
တို့တစ်တွေကို ကောင်းကောင်းကြီး
အကျိုးပြုခဲ့
သဘာဝတရားများနဲ့ ရာစုနှစ်များစွာ
တို့တစ်တွေ သာယာခဲ့
လှပခန့်ညားခဲ့။

ဒီလိုနေရင်နဲ့ တို့တစ်တွေ
ကိုယ့်ဝမ်းပြည့်ဖို့
ကိုယ့်အစွမ်းပြည့်ဖို့
မိခင်ကမ္ဘာရဲ့ အသွေးအသား
သဘာဝတရားကို
သူတမျိုး ငါတစ်ဖုံ
ကုန်အောင်ဖြန်းပစ်ကြ။

အဆုံးမှာတော့
ပြီးတတ်တဲ့ တို့ကမ္ဘာကြီး မဲ့လေပြီ
ရာသီအကြမ်းနဲ့ ရေလွှမ်းခံရလို့
ရိုသမှု့ရိုကွာတွေ ကိစ္စတုံး
ဘဝတွေပါ စုံးခုံးဖြုပ်ခဲ့တာတွေ။

ပိုးခေါင်ရေရှား ငတ်မွတ်ခေါင်းပါး
 ဒါတွေ ခဏခဏကြားရ
 အပူချိန်မြင့် ထပ်ဆင့်လျှင်
 မှန်တိုင်းတွေလည်းဝင်ခဲ့
 မြစ်ရေနှင့်စမ်း အင်းအိုင်ခန်းပုံ
 မမြင်ချင်မှအဆုံး မရှုရက်စရာ
 မခံစားချင်မှအဆုံး ရင်နှင့်ကြေကွဲစရာ
 တို့ကန္တာရဲ့ ကျန်းမာရေး
 တစ်နှစ်ထက်တစ်နှစ် ဆိုးရွား
 တစ်နှစ်ထက်တစ်နှစ် တိုးပွား
 တစ်ခုခုတော့ မှားနေပြီ။

ရင်မြစ်ကိုသိ
 တို့တစ်တွေ အဖြေညိုကြစို့
 သဘာဝတရားကို လေ့လာ
 သဘာဝတရားကို မြတ်နိုး
 သဘာဝတရားကို ထပ်တိုးအောင်
 သစ်ပင်တွေစိုက်
 ကြွပ်ကြွပ်အိတ်တွေ ရိပ်သိမ်း
 ကာဗွန်ဒိုင်အောက်ဆိုဒ်တွေ လျှော့ချ
 စာအုပ်မြှုပ်ပွဲတွေ ရပ်စဲ
 တို့ကန္တာ ရေရှည်တည်တံ့ခိုင်မြဲ
 ယိုင်လံ့ပြီး မသွားဖို့လေး။

ပျောက်ဆုံးခြင်း
အယ်ကောင်း

မင်းကပဲ ငါ့ကို ပစ်သွားတာလား
ငါကပဲ မင်းကို စွန့်လိုက်တာလား
ခုလို
နေရိန်စူးတဲ့ မွန်းတည့်မှာ။

မင်းကို မကာကွယ်နိုင်တဲ့ ငါ
ငါ့ကို မကာကွယ်နိုင်တဲ့ မင်း
တရားဝင်
ကွာရှင်းပြတ်စဲထားကြတာမှ မဟုတ်တာ။

ခရမ်းလွန်ရောင်ခြည်တဖွဲ့ဖွဲ့
ပစ်ကွင်းထဲ
အလေးပြုသဏ္ဍာန်နဲ့ လမ်းလျှောက်နေတာ
ငါပေါ့။ ။

အယ်ကျော်မြတ်ခိုင်နှင့် နှစ်ပောက်ပေါင်းတစ်ပုဂ္ဂိုလ်ပါသည်။

ကိုစောဒုန္တာ (ကျောင်း ကျွန်း)

ရင်ထဲမှာ ပန်းတော့ပွင့်နေတာမဟုတ်ဘူး
အချိန်မရွေး ပလတ်ကျွတ်သွားနိုင်တဲ့ ကာလပေးကြီးမှာ
အယ်နေ့က အယ်ဆွဲကို အာသာ သာရတာဆိုတယ်

အချစ်ကဗျာရိုးရိုးလေးတစ်ပုဒ် ကိုစောနန္ဒာ (ကျောင်းကျန်း)

တစ်ပင်လုံးခုတ်ချပိုင်ခွင့်ရှိပါတယ်
မင်း ရှုန်းတောက်တောက်အပြုံးတစ်နံ့ကို
တရားသောအားဖြင့်
အရည်ကျိုသောက်ခွင့်တော့ပေးပါ။

ကောင်မလေးရေ...
လူတစ်လုံးသူတစ်လုံးချစ်မက်ချင်လို့
ငါ့ရဲ့ လှူဖြစ်ပိုင်ခွင့်လက်မှတ်အစစ်က
အတိတ်ညစ်ညစ်တွေနဲ့ ကွာရှင်းပြတ်စဲပြီးခဲ့။

လေကြီးမိုးကြီး မမျှော်လင့်ပါဘူး
မင်းကသာ ဖြစ်တစ်စင်းဆိုရင်
နှစ်ဖွန်းဖို့ အသင့်အနေအထားနဲ့
ငါ အံ့မှိုင်းညှိရင်ရုံပေါ့
ရိုးရိုးအေးအေး မေတ္တာမျှချင်တဲ့ကောင်ပါ။ ■

သရဖူမဂ္ဂဇင်း၊ သံယောဇဉ်ရုပ်ဝန်းအချစ်ကဗျာ၊

FZကွန်မန်ဒို ဖင်ထောင်နောက်မှာ
 အဲဒီဘာသာချောရဲကျောကို
 တန်ပိုတင်ထားတဲ့ ကုန်ကားလိုဖွဲ့ထွားတဲ့
 မင့်ရင်သာနဲ့ ကလီထိုရင်း
 ကားယားခွပါသွားတာလောက်တော့
 ငါက သိသာသိစေမမြင်စေနဲ့မျက်မှန် တပ်ပြီး
 စီးကရက်အခဲမပျက် ရှိုးနေဦးမှာ
 ဘယ်အရပ်က တိုက်လာမှန်းမသိတဲ့
 ဘယ်ညနေခင်းလေပြည်လေးတွေနဲ့
 ဘယ်တည်းခိုခန်းမှာ ဘယ်နောက်ရှင်နေနေ
 မင်းလည်း သိသာသိစေမမြင်စေနဲ့မျက်မှန်လေး တပ်
 နောက်ထပ်အခြားငနဲဆီ ဖုန်းမက်ဆွဲပို့ရင်း
 ငါ့ကို ရှိုးလိုက်ပါ ဘောင်ချာမလေးရဲ့
 ဘာ !! အချစ်တဲ့လား
 အချစ်ဆိုတာ သွားမတိုက်ရသေးတဲ့ ပါးစပ်ရဲ့
 ညက သောက်ထားတဲ့ ရုန့်ပိန်နဲ့မပျောက်သေးတဲ့
 မင့်ရဲ့ အာပုပ်နဲ့ပါကွာ
 တို့တစ်တွေရဲ့
 ရင်ထဲမှာ
 ပန်းတွေ
 ဆက်သွယ်မှု ဧရိယာပြင်ပဖြစ်နေတာဖြင့်
 ကြာလှပြီ မဟုတ်လားကွယ်။ ။

ခေတ်ကြီးက လန်ကျောက်ဖြစ်ခါနီးပြီ ကိုစောနန္ဒာ (ကျောင်းကုန်း)

စားနေကျ ကြောင်ဖားကြီးဟာ
သူ့ချေးသူယက်ပြီးဖုံးတတ်တဲ့လက်ကို
တိုက်ပုံအကျိတ်က ထုတ်ပြီး
မည်းမည်းမြင်ရာ ကုတ်တော့မယ်

ခေတ်ကြီးက လန်ကျောက်ဖြစ်ခါနီးပြီ။

ဝါးနက်ဝါးအရင်းပိုင်းလေး
တစ်ထောင်သာသာလောက်ခုတ်ထားမှ
စမှတ်တံအဟောင်းလေးတွေ ပြန်စု
တမံတလင်းနဲ့ ပွတ်ပြီး ချွန်ထားမှ
ရေခန်းစခိုင်တွေရှင်
ရွံ့စေးစေးလေး ဆင်းခွာ
လောက်စာလုံးလေးတွေလည်း လုံးထားမှ
အင်း ဒါက ရှာရနည်းနည်းခက်မယ်
နှစ်အိမ်ကျော် စက်ဝါးပြင်ခိုင်က
ကုံးသီးတွေပဲ တစ်နေ့ နှစ်လုံးလောက် ကောက်ထားမှ
တန်ကာကျမယ်

လိုရမည်ရပေါ့

ကျည်ဆန်မလာခင် ဘတ်နတ်ကြီးက
ဒေရင်ဆုံး တိုင်းခန်းလှည့်လည်မှာမဟုတ်လား
ဘတ်နတ်ကြီးမလာခင်
ကိုယ်က ဦးအောင်ကျွေးနိုင်ဖို့လိုတယ်

ကိုယ်က ဦးအောင်ကျွေးနေတုန်း
 ကျည်ဆန်တွေ ပလူယုံလာတော့လည်း
 ပြေးကြလွှားကြရုံပေါ့
 လက်ဖက်ရည်တော့ ငတ်လိမ့်မယ်

ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ
 အများညီတော့
 ဤကို ကျွဲဖတ်ရမှာပဲ

အဲ့ဒီလိုများဖြစ်လာရင်
 စာရွက်ပေါ်မှာ
 စကားလုံးတွေကို ခေါင်လိုက်ရေးတာ
 ကဗျာမဟုတ်ဘူးလို့
 ခေတ်ကောင်းတုန်းကလို ဘေးထိုင်ဘုပြောမယ့်အစား
 လူဇော်လူမော်တွေကို
 ဆေးပေါ့လိပ်လေး ကွမ်းယာလေးနဲ့
 ရေပူရေချမ်း ကမ်းလှမ်းပြီး ပေါင်းထားရမယ်

ဒါမှ
 ဟိုးတလောက သောက်စရာအဆံ့ပြတ်လို့
 ပေါင်းထားတဲ့ ငှက်ကြီးတောင်မာကြီး
 တစ်ပြားမှ မပေးဘဲ ပြန်ယူလို့ရမှာ
 အိမ်ရှေ့၊ ဘူးစင်ကို
 ဆန်ကွဲအမှတ်နဲ့ လာလာကရိုင်းနေတဲ့ ကြက်မကိုလည်း
 မဆလာနင်းကြမ်းနဲ့ ကာလသားချက်လို့ရမှာ

ဂေါ်တာပဲ
 ပျော်စရာကြီး။ ■

လူ
ကိုစောနန္ဒာ (ကျောင်းကုန်း)

သေတစ်နေ့ မွေးတစ်နေ့
ကိုယ်ဖြစ်ကိုယ်ခံ/စံ
တစ်ယောက်မရှိတော့လည်း
လောကကြီးက လွမ်းနေမှာမဟုတ်မှန်း
သိရတော့
ထပ် ကရမလို
ထိုင်ပဲ ငိုရမလို
ပြီးတော့
ဘာမှလည်း ဟုတ်တာမဟုတ်ဘူး။ ။

အယ်ကျော်မြတ်ခိုင်

ရှမ်းရိုးမရဲ့ အလှူဒုတ်သမီး စာင်းရေပြင်မှာ
၁၃/... ကွဲ အသွေးစာသားနဲ့ ထူဆစ်
ကိုယ်ပိုင်နုပါတ် ၁၃၅
ငါတို့လူမျိုး မွေးဖွားခဲ့

ပေါက္ခရာဝဿ ပိတောက် အယ်ကျော်မြတ်ခိုင်

ဥဒြာန်တွေလို ဝင်ထွက်သွားလာပါဦး
တစ်နှစ်တာလုံး
နယ်ခြားတံခါးတစ်ချပ်လို စောင့်မျှော်...

နေ့ နဲ့ မိုး ပေရယ်မှာ ချိန်းဆုံတော့
ပိတောက်တွေ ရံပြည့်ရုံလှုံရွာချ
ပုံသံတွေ၊ ခုန်သံတွေကြားမှာ
အာရုံတွေဟာ အကွပ်မဲ့လည်ပတ်နေပြီး
ခန္ဓာကိုယ်က အနှောင့်မဲ့တွယ်ကပ်လို့။

ကျွန်တော့အလွမ်းနဲ့ ဖွဲ့တဲ့ဇွေပါ...
ကျွန်တော့မျှော်ရည်နဲ့ ညှို့တဲ့မိုးပါ...
ချစ်ခြင်းတရားနဲ့ ကြီးညိုထားတဲ့
ရနံ့ဖျားရာသီသံစဉ်
ကျွန်တော့ရင်နဲ့ ပန်ဆင်ပေးဖို့ပါ။

ထုံးဖွဲ့ထားတဲ့ ဆံနွယ်ကလေးရေ...
အသုံးတည့်မယ့် အပင်မျိုးကို
အရင်ယိုးပြီးမှ
ဘယ်သူ တမင်ချိုးရက်ပါ့မလဲ
ချစ်လို့ပွင့်တဲ့ပိတောက်
တွေ့လား

နေရာမရရင်တောင် ကြွေ ပြ ရဲ့ ခဲ့ တာ။ ■

သရဖူမဂ္ဂဇင်း၊ သံယောဇဉ်ဂျပန်းအချစ်ကဏ္ဍ၊
ဧပြီ ၂၀၀၁

အသွေးအသား ၁၃၅
အယ်ကျော်မြတ်နိုင်

ပျောက်လည်း မပျောက်နိုင်တဲ့ သမိုင်းတွေ
ခြောက်လည်း မခြောက်နိုင်တဲ့ ရေတွေ
သီတင်းကျွတ်နဲ့ တန်ခူးမှာ
တက်တစ်ခါ ကျတစ်လှည့်
ရှမ်းရိုးမရဲ့ အလှနတ်သမီး အင်းရေပြင်မှာ
၁၃/... တွေ အသွေးအသားနဲ့ ထုဆစ်
ကိုယ်ပိုင်နံပါတ် ၁၃၅
ငါတို့လူမျိုး မွေးဖွားခဲ့။

ငါတို့တိုင်းပြည်ရဲ့ အတွင်းသားမှာ
ထွင်းထားတဲ့အကွရာ
အင်းသား
အောက်မှာ မျဉ်းတစ်ကြောင်းတားလို့။

ငါတို့ဟာ
အသွေးအသားရဲ့ အထွေးဆုံးသား
ကိုယ့်တိုင်းကိုယ်ပြည်ရဲ့ အနားသတ်တံတိုင်း
ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ရာရဲ့ နံရံ
ကိုယ့်ဝင်းကိုယ်ခြံရဲ့ တံခါးတစ်ချပ်
ကိုယ့်ခြေကိုယ်ရေမှာ ကိုယ့်လှေကိုယ် လှော်လို့
ကိုယ်ခြေကိုယ် ခတ်ခဲ့သူတွေဖြစ်တယ်။

အတီတေကာလများဆီက
 သက်ပြည့်အငြိမ်းစားမိခင်ကြီးရဲ့
 ဗျည်းထဲက တနင်္ဂနွေသားတွေပေါ့
 ပြောင်းလို့မရ
 ဟောင်းလို့ လှသွားတဲ့ ကျောင်းတော်တွေဟာ
 ရိုးမှု ညီညွတ်မှု ကိုင်းရှိုင်းမှုတို့ရဲ့ အသားတံဆိပ်
 အဲဒါ အင်းသားတွေရဲ့ စိတ်ပဲ။

ငါတို့နေရာ ရေစလာ
 မေတ္တာတရားနဲ့ ခင်းကျင်း
 ငြိမ်းချမ်းခြင်းကမ္ဘာပေါ့။

တိုင်းရင်းသားတွေလား...
 တံတိုင်းမင်းခြားလေသလား...
 နယ်မြေစည်းမခြား အများသူသူငါ
 မိုးပျံ လှေစီး မြေလျှိုပြီးရောက်သူတွေ
 တစ်ရက်တည်းနေချင်သူတွေ
 တစ်သက်စွဲနေချင်သူတွေ
 ဘယ်လိုလူမျိုးလာလာ
 ဧည့်သည်တွေ အနေနဲ့တော့
 ဘေးမသိရာ
 ရန်မခရာ။

မိုးကာလမှတ်တိုင် အယ်ကျော်မြတ်ခိုင်

ပုစွန်ဆီရောင်ရင့်ရင့်ရဲ့ ကျောခင်းရာအကျောမှာ
စိတ်လှမ်းကို ဖော့ဖော့လေးချရင်း
ရထားတို့ ဝင်ထွက်ရာကမ်းရဲ့ နှစ်ယောက်စာ ထိုင်ခဲ့ဆီ
ဖိနပ်နှစ်ရပ်ဟာ အမောဖြေ အပန်းဖြေ
တစ်နေ့တစ်လံပေါ့ ယုံကြည်လို့နေတယ်။

တို့တစ်တွေ... လက်ထဲက ထမင်းချိုင့် အလွတ်တွေကိုပဲ
အချစ်ရဲ့ လက်ကို ကိုင်သလို အချစ်ရဲ့ လက်နဲ့ ကိုင်ခဲ့ကြ
တို့တစ်တွေ... ဆွဲဆောင်မှုမရှိတဲ့ ကြော်ငြာဘုတ်အောက်
အစွဲအလမ်းရဲ့ သတ္တိရှိန်စော်နဲ့ မီးတောက်ပေါ့
တို့တစ်တွေ... နောက်ကျော့ တို့တစ်တွေ...။

“ရယ်ချင်တယ်” ဆိုတာလေးတစ်ခုအတွက်
ဖြေမဆည်အောင်ကောင်းတဲ့ ဟာသကားတွေ
ရုံမတင်ခင်ကတည်းက ကြည့်ပြီးသားပဲ
တို့ လက်မှတ်တွေကို အဆွဲအပြုမခံနိုင်ဘူး
ဦးရာစနစ်ထိုင်ခဲ့လေးပေါ့မှာ။

အမျှော်အခေါ်လေးတွေက မိုးလိုပနေမနား
ငြိမ့်အေးမှုက ချောင်းကောလို ခေါင်းမာဆံပဲလား
သက္ကရာဇ်မျဉ်းပေါ်က အမြိုက်တရားမသိတဲ့
ဒုတိယ အပုတ်အသား။ ■

သံယောဇဉ်ရုပ်ဝန်းအချစ်ကလေး၊ ၂၀၀၁